Amerikka

VALOA KOHTI

"JULKAISU NYKYAJALLE JA TULEVALLE"

Kuolema on suuren lepokodin pitäjä jossa me kaikki löydämme levon. Meillä on lyhyitä unihetkiä, mutta ei **todellista** lepoa, ennenkuin kuolema antaa meille pitkän yön levon.

Ihminen syntyessään on puhdas taulu. Elämä kirjoittaa siihen epämieluisia asioita ja tekee ryppyjä kasvoihin.

Hyvä kuolema pyyhkii ne kaikki pois ja antaa meidän alkaa uudelleen puhtaana, joko täällä tahi muualla, emme tiedä missä.

— Sunday American toim.

HELSINGIN YLIOPISTON KIRJASTO
KOTIMAINEN
OSASTO

KESÄ- ja HEINÄKUU, 1918.

VALOA KOHTI

Valoa Kohti on perustettu yhdyssiteeksi Amerikan suomalaisten teosofien välille, sekä tekemään teosofian levitystyötä kansalaistemme keskuudessa Amerikassa.

Valoa Kohti ilmestyy jokaisen kuukauden alussa, vähintään 32 sivuisena.

Tilaushinnat:

Amerikassa: $1.50 vuosikerta, $0.75 puolivuosikertaa.

Suomessa: $1.75 vuosikerta, $0.85 puolivuosikertaa.

Tilaukset, rahalähetykset sekä kaikki kirjeenvaihto on tehtävä osoitteella:

VALOA KOHTI,

110 West 82 Street, New York, N. Y.

VALOA KOHTI

Teosofinen Kuukausijulkaisu

Toimittaja Emil Kaarna.

No. 6—7. HEINÄKUU—JULY KESÄKUU—JUNE Vol. II.

Toimittajan havaintoja.

Ajanmerkkejä.

Olemme usein maininneet teosofisten oppien leviämisestä ja iloinneet nähdessämme niiden saavan yhä uusia puoltajia kirjallisessa maailmassa. Sillä kun ajatteleva osa ihmiskunnasta on ne opit omaksunut, niin on meillä hyvä syy uskoa muun osan tulevan perästä. Siihen on meillä historian todistukset puolellamme. Eikö esim. materialismin kanssa käynyt niin? Oppineempi väki hyväksyi sen ensin, massa tuli perässä parikolmekymmentä vuotta myöhemmin. Nyt ovat oppineemmat jo hyljänneet sen järjettömänä, massa seuraa perästä.

Julkaisemme tässä numerossa **Sunday American'in** erään toimitusartikkelin suomennettuna, näyttääksemme vaan mitenkä sellainen satoja tuhansia leviävä lehti ajattelee sielusta ja kuolemattomuudesta. Lukekaa se.

Nämä ovat todella ajan merkkejä, joista voimme iloita.

Ajanmerkkinä voimme myös pitää Yhdysvaltain Terveys Toimiston virallisessa julkaisussa tekemää selkoa mielialan vaikutuksesta ihmiselämään ja menestykseen. Huolehtimista pitää mainittu lehti mitä vaarallisimpana myrkkynä ihmiselle.

Ei lintu yritä rakentaa useampaa pesää kuin hänen naapurinsakaan, se sanoo. Ei kettu huolehdi vaikkei hänellä olekaan useampaa kuin yksi piilopaikka. Ei orava huolehdi kahden talven ravinnosta kerrallaan. Eikä mikään koira ole unettomuutta kärsinyt vaikka ei olekaan saanut kootuksi luita vanhan päivän varalle.

Yleisimpänä huolena näyttävät olevan rahahuolet. Tarpeemme näyttää kasvavan sitä mukaa kuin ansiomme lisääntyvät. Köyhimmällä miehellä saattavat olla sellaiset tulot jotka luetaan sadoissatuhansissa vuosittain. Sellainen mies on köyhä joka kuluttaa enemmän kuin hänen ansionsa ovat. Mies jonka tulot ovat satatuhatta vuodessa ja menot satakaksikymmentä tuhatta, on köyhä. Se jonka ulot ovat tuhannen kaksisataa ja menot tuhannen, on rikas.

Olkoonpa asiamme miten huonosti tahansa, raha-asiat tahi muut, paljoa ne eivät parane huolehtimisesta. Huolellinen ajatteleminen on tarpeellista elämän vastuksiemme voittamisessa, mutta turha huolehtiminen on turmioksi sekä itsellemme että asiamme onnistumiselle.

Ihmisen on opittava ajattelemaan, ja toimimaan ajatuksen mukaan, mutta lakattava huolehtimasta.

———ooo———

Rakkaus, joka on voimaa.

Ainoa rakastaja.

Kaikissa näkyvissä ja näkymättömissä olemassaolon piireissä on ainoastaan yksi **Olento**, Hän, joka rakastaa kaikkea mikä oli, mikä on ja mikä milloinkaan tulee olemaan. Ihmiset kutsuvat sitä rakastajaa monilla nimillä, Jumalaksi ja Herraksi, Logokseksi ja Vapahtajaksi. Muutamat kutsuvat sitä rakastajaa Jumalan Äidiksi tai Viisauden jumalattareksi ja muutamat Lootuksen valtiattareksi, Liljan kuningattareksi.

Kaikki elämä on Hänen elämäänsä. Pieni elektroni, joka voimaa värähtelee, elää Hänen elämäänsä; mahtava ihmisten Vapahtaja, jonka jalkoihin miljoonat kokoontuvat, hengittää Hänen elämäänsä ja rakastaa Hänen rakkaudellaan. Kaikissa olioissa, voiman ja aineen ja elämän ja tajunnan kautta Hän rakastaa. Koko maailma on vain "ilmiö", hänen rakkautensa ilmennys.

Ihmeellisillä tavoilla Hän rakkautensa näyttää. Hän saattaa eetterissä jännityksen aikaan, muodostaa voimapisteitä, ryhmittää ne atomeiksi ja molekyleiksi ja Hän rakastaa kaiken aikaa. Milloin Hän vetää puoleensa ja milloin työntää luotaan, mutta molemmat voimat ovat vain Hänen rakkautensa tapoja. Positivinen ja negativinen, yhtymä ja eroaminen ovat vain Hänen päiväunelmiaan Hänen rakastaessaan.

Hän tuo kuoleman ja kauhun elämän keskelle. Kasvi, eläin ja ihminen, jotka ovat hänen elämäänsä, kuihtuvat ja kuolevat. Kuitenkin kuolema on harhaa, sillä muodot kuolevat laskeakseen Hänen heissä asuvan rakkautensa, joka on heidän elämänsä, takaisin Hänen luokseen, ja muodot syntyvät uudelleen suurempine mahdollisuuksineen paljastamaan enemmän Hänen rakkauttansa kuin koskaan ennen. Jos me voisimme Hänen kanssaan nähdä päiväunia, silloin tietäisimme, että Hän rakkautensa runsauden vuoksi hävittää niin tuhlaavasti, sillä rakkaus pyrkii yhä korkeampiin ja korkeampiin saavutuksiin.

Hän, muodon hävittäjä, on myöskin hävitetty muoto. Hän rikkoo ainoastaan rakentaakseen itsensä jälleen ihanampiin muotoihin, rakastaakseen yhä loistavammin kussakin uudessa muodossa.

Hän saattaa ihmiset vihaamaan ja loukkaamaan toisiaan; itsekkäisyys ja kamppailu, julmuus ja sodankäynti näyttäytyy meidän elämässämme, mutta ne ovat ainoastansa asteita Hänen rakkautensa ilmennyksessä. Sillä Hän unelmoi kaikissa ihmisissä, kukin on Hänen valveunelmansa, se ihminen, joka haavoittaa, yhtä hyvin kuin se, joka parantaa. Molemmat himmentävät Hänen rakkauttaan, toinen paljon, toinen vähemmän, mutta kummankin takana Hän seisoo, uneksien siitä päivästä, jolloin rakkaus on oleva kaikki kaikessa. Sillä vihaajasta Hän muovailee marttyyria ja parantajaa, joka on voimakas vastustamaan ja voimakas pelastamaan. Parantajasta Hän tekee viisaan ja taiteilijan, joka on kylliksi puhdas heijastamaan sitä, mitä Hän yksin saattaa lähettää. Itsekkäisyys ja ahneus, viha ja himo, palvelus ja kieltäymys, rakkaus ja antaumus — nämä ovat vain asteita Hänen päiväunissaan, kun Hän elää läpi lukemattomat rakkauden unelmansa. Aikakaudet tulevat ja menevät; tulisumu ja avaruuden usma, tähdet ja kiertolaiset, kivennäiset ja kasvit, eläin ja ihminen esiintyvät ja häviävät. Ne ovat vain Hänen unelmiaan rakastetustaan, ne ovat sieluina Häntä itseään. Sillä Hän suunnittelee uhria rakastetulleen ja tuhatvuosien työ tarvitaan, ennenkuin uhri on valmis Hänen rakkaudenlahjakseen. Mutta Hän tietää, että se päivä on tuleva, ja kunnes se tulee, Hän uneksii edelleen meissä ja meidän kauttamme, odottaen kunnes jokainen käsittää, että rakastaja ja rakastettu ovat yhtä, ilman toista.

Löytäminen.

Kaikki ihmiset löytävät ja havaitsevat Ainoan Rakastajan kullakin asteella, vaikka he niin vähän sitä ajattelevat. Se on osa Hänen rakkautensa salaisuudesta, että Hän hymyilee heille missä tahansa he ovat. Ja viisaatkin joskus ovat Häntä näkemättä siellä missä Hän on.

Me havaitsemme Hänet ensinnä omistuksen tunteessa. Kaukaisissa menneissä raakalais-elämissä oli ainoa ajatuksemme ja tunteemme saada ja omistaa. Me pidimme kiinni aseista, voittosaaliista, siitä eläimestä tai ihmisestä, jonka pakoitimme

meitä tottelemaan; me iloitsimme elämästä siksi että näitä omistimme. Vähän me ajattelimme toisten oikeuksia; saada olla oman tahtomme mukaan oli ainoa elämisen muoto jonka tunsimme. Hallita oli samaa kuin tuntea itsensä voimakkaaksi; niinkauan kuin meidän tarpeemme tulivat tyydytetyiksi, mitäpä me huolimme siitä, kuinka muille kävi.

Mutta hyvin vähän me vielä tiesimme siitä, että Hän oli kaiken takana. Sillä vaikka me omistimme kappaleita, niin huomasimme, että kappaleet salaperäisellä tavalla jälleen omistivat meidät; mitä enemmän tahdoimme pidättää, sitä lujemmin meidät pidätettiin. Emme olleet vapaita vaan sidottuja, ja orjuutemme keralla tuli kärsimys, kun elämä meiltä riisti, mitä olimme tahtoneet pitää.

Kiihkein omistamisen tunne tuli meille julmuuden, himon ja ylpeyden kautta. Olla julma oli kerran aikoinaan samaa kuin elää. Tuntea, että meidän tahtomme oli toisen herra, nähdä hänet muserrettuna, kun hän meitä vastusti — tämä saattoi meidät elämään. Kuitenkin se tuotti meille myöskin lakkaamatonta tuskaa. Sillä vaikka me pakotimme toisen tottelemaan, emme voineet hänen tahtoaan murtaa. Hänen tahtonsa oli meidän ainoastaan sen hetken kun meidän katseemme oli häneen luotuna. Hänellä oli ihmeellinen oma tahtonsa, joka yhä uudestaan ja uudestaan kiellettynä, kuitenkin otti itselleen vapauden jälleen omasta puolestaan kieltää. Ja me olimme sidottuja häneen, meidän orjaamme. Me emme olleet vapaita kulkemaan omaa tietämme; se ajatus kiusasi meitä, että hän on vapaa sillä tavalla, jota emme hyväksyneet. Me tahdoimme ja kuitenkin toinen uhmasi meidän tahtoamme yötä päivää. Se oli ainoa Rakastaja, joka kaiken aikaa meitä uhmasi.

Yhtä eloisa elämän tunne tuli meille himon kautta. Himoita ruumiin kautta, monistaa sen tarpeet intohimon avulla, antaa himon syöstä kautta jokaisen aistimen, se oli meille kerran elämää. Kuitenkin se aina toi jälessään kärsimystä. Sillä halun tyydyttäminen oli vain samaa kuin ravita riehuvaa liekkiä; ja vaikkapa kaikki tyydyttämisen keinot olivat vallassamme, niin halu ei tullut ravituksi vaan muuttui himoksi ja himo meidät vei matkaansa. Kuitenkaan emme voineet koskaan omistaa himon esinettä. Pitäessämme siitä kiinni, huomasimme että se oli vain varjoa eikä todellisuutta, ja salattu todellisuus virvatulen lailla kuletti meitä eteenpäin. Halusta himoon,

himosta rakkauteen, rakkaudesta johonkin saavuttamattomaan, siten elämä johtaa ihmistä eteenpäin. Mutta Ainoa Rakastaja se on, joka meitä näkymättömänä johtaa.

Ja lopuksi ylpeys saattoi meidät elämään täysin määrin. Tuntea että meissä on joku ominaisuus, jota ei ole toisissa, että meidän arvostelukykymme on täydellisempi ja oikeampi, että sisämme on voima ja jalous, jonka me salaisesti tunnemme, vaikkeivat muut sitä tunnusta — tuollaiset ajatukset ja tunteet antoivat meille kiihkeätä elämän tunnetta, koska me elimme toisin kuin yhteinen lauma. Sittenkin oli aikoja, jolloin tunsimme äärimmäistä nöyryytystä. Sillä elämä ei suostunut tunnustamaan meidän arvoamme; kohtalon käsi oli nostettu meitä vastaan ja vääryys oli ainoa palkkamme. Ja kaiken aikaa joku vakuutteli, että me vain olimme ylpeitä ja harhaan menneitä eikä tosia itsellemme. Suurempi ylpeys kohtasi meidän ylpeytemme; parempi arvostelukyky syrjäytti meidän mielipiteemme; voimakkaampi tahto sysäsi meidät takaisin niille elämän tasoille ja niihin erämaihin, joita olimme halveksineet. Tuo suurempi ylpeys ja suurempi tahto oli Ainoan Rakastajan.

Senjälkeen Ainoa Rakastaja opettaa meidät löytämään Hänet antamisessa. Alempana olevalle, meitä palvelevalle eläimelle me ehkä suomme vähäsen ystävällistä huolta ja katsomme, ettei sen taakka olisi suurempi kuin mihin sen voima riittää. Tai ehkemme enää ajattele ainoastaan mitä palvelusta se voi meille antaa, vaan ajattelemme myöskin, että voisimme antaa sille vuorostamme enemmän kuin pelkän ruuan ja vaatteet. Vähän me silloin tiedämme, että juuri tuohon tekoon, joka aivan vähäsen käy yli, mitä velvollisuutemme meiltä vaatii, lähettää Ainoa Rakastaja yhden säteen rakkaudestaan ja lisää tuohon ystävälliseen tekoon sitä, mitä siinä ei ollut ennen.

Vertaisillemme, vanhemmillemme tai puolisollemme tai lapsillemme tai ystävillemme me opimme vähä vähältä antamaan. Vanhemmissa elämissämme se tapahtuu vastahakoisesti, mutta myöhemmin me tunnemme, että meidän täytyy, ja vielä myöhemmin me annamme koska antaminen on iloa. Ei se mitä itsellemme pidätämme, vaan mitä toisillekin jaamme — se tulee nyt perussäveleeksi elämässämme. Taaskaan me emme tiedä, että näin syrjäyttäessämme oman minämme ja ajatellessamme toisen tarpeita uneksii Ainoa Rakastaja meidän kauttamme unelmiaan täydellisestä rakkaudesta.

Sitten me ylemmällemme, sille suuremmalle sielulle, joka meitä auttaa ylöspäin ja jonka me tunnustamme sellaiseksi, millaiseksi itse tahtoisimme tulla — olemme uskollisia kuolemaan asti. Me tunnemme että niinkauan kuin pidämme kiinni hänelle annetusta luottamuksesta, ei itse elämän kadottaminen merkitse sen suurimman kadottamista, minkä elämä antaa. Sillä kuinka vähän me siitä tiedämmekin, tuo suurin asia on Ainoan Rakastajan tunteminen, ihmisten Ainoan Johtajan.

Ja lopuksi me pidättämättä mitään annamme kaiken sille korkeimmalle, jonka olemme löytäneet. Toinen sielu voi kutsua sitä Kristukseksi tai Krishnaksi, Herraksi tai Jumalaksi; toiselle se saattaa olla hänen Gurudeevansa, hänen "Isänsä Jumalassa". Vielä toiselle tuo korkein saattaa olla joku rakastettu, joka on hänelle kaikkea, mitä milloinkaan on ollut, on ja tulee olemaan elämän ja valon ihanuutta. Mutta Ainoalle Rakastajalle kaikki kuitenkin uhraavat, sillä loppujen lopuksi on ainoastaan Yksi Olento, joka tervehtii meitä jokaista. Hänestä me tulemme, Hänen luokseen me palaamme, Hän lähetti meidät matkaan ja Hän kutsuu meidät takaisin luokseen. Ja katso! antaessamme kaiken Hänelle ja kadottaessamme siinä itsemme me ensimäisen kerran todella tiedämme, mitä elämä on.

Nopea polku.

Kaikki ihmiset, olkoon heidän uskontonsa mikä tahansa, palaavat Ainoan Rakastajan luokse, jonka luota he ovat tulleet. Mutta heidän matkansa takaisin Hänen luokseen saattaa olla nopea tai hidas. Teidän ja minun iloni tulee olemaan opettaa heille nopeata tietä. Ja me tulemme opettamaan heille, että jos he sovittavat rakkauden koetuskiven kaikkeen, mitä he ovat ja mitä he tekevät, tulee heidän kulkunsa olemaan nopea ja sen nopeus yhä kasvamaan.

Toiminnan ihmisille meidän on sanottava näin: iloitkaa voimastanne, mutta tietäkää, että se voima tulee teille ainoastaan kun käsitätte, että se ei ole teidän vaan Toisen. Niinkauankun ajattelette: "Minä olen voimakas", tulette yhä olemaan heikkoja, vaikka vähemmän heikkoja kuin ne, jotka tottelevat teidän tahtoanne. Mutta vasta kun sanotte itsellenne: "tämä voima on minulle annettu, minä olen vain sen vartija" silloin kasvatte todelliseen voimaan.

On ainoastaan Yksi, joka on vahva, ja Hänellä yksin on viisaus käyttää voimaa hyvin; Hän tahtoo, että olisitte voimak-

kaat Hänen voimallaan. Hän on kautta aikojen valmistanut perintö-osaa, joka tulee teidän osaksenne jonakin päivänä. Te tulette saamaan sen perintö-osan, ei silloin kun haluatte sen omistaa, vaan silloin kun haluatte käyttää sitä opettaaksenne kanssaihmisiänne olemaan voimakkaita — voimakkaita kestämään, voimakkaita uskaltamaan ja voimakkaita rakastamaan. Ja te, jotka olette voimakkaita toimimaan, olkaa myös voimakkaita rakastamaan; avatkaa sydämenne sille Esimiehellenne, joka myöskin on rakastaja. Silloin tulette ymmärtämään ihmisiä, miksi he kärsivät ja miksikä he epäonnistuvat. Ja se ymmärtämys antaa teille viisautta niin käyttämään voimaanne, että se mahtinsa toiminnassa ei riko eikä haavota vaan ainoastaan parantaa ja siunaa. Teidän tahtonne on muille kärsimyksen lähde, niinkauankun luulette sen olevan omanne. Tehkää se johtajanne, Ainoan Rakastajan tahdoksi, niin siitä tulee Hänen kädessään suojeluksen ja pelastuksen miekka.

Rakkauden uneksijoille me sanokaamme näin: te tulette kulkemaan nopeasti ainoastaan kun uhraatte sen mitä rakkaus suopi. Rakastakaa lastanne, ei saadaksenne iloa hänestä, vaan tarjotaksenne hänelle kallista helmeä, joka teille on annettu hänen hyväksensä käytettäväksi. Rakastakaa ystäviänne, mutta tehkää rakkaudestanne suuri uhri, niin ettette muuta pyydä kuin saada uhrata, uhrata, uhrata. Ja rakkauden vuoksi te, jotka tunnette rakkauden muovaamisvoiman, tehkää työtä ihmisten puutarhoissa tasottaen teitä, puhdistaen käytäviä rakkausajatuksin, rakkaussanoin, rakkausteoin. Sillä te, jotka rakastatte, olette siten Ainoan Rakastajan lähettiläitä, ja rakastaessanne kanssaihmisiänne rakkaudesta heihin ja rakkaudesta Häneen, Hän tulee päivä päivältä antamaan teille enemmän sanomastaan. Siten tulette havaitsemaan uusia ihanuuksia rakkaudessa ja rakastettunne palvelemisessa. Näin muodostuu elämä teille yhä kasvavaksi ihmeeksi sen nojalla mitä te joka hetki luotte rakastamiskykynne avulla.

Ja niitä, jotka etsivät tietoa, me tulemme opettamaan, kuinka heidän tulee iloita älynsä voimasta. Me tulemme opettamaan heille, että on olemassa järki, joka ajattelee kaikissa olioissa, kokoo ajatuksia heistä ja rakentaa elämän ja toiminnan filosofian, mikä heijastuu luonnon lakeina. Sillä ei ole mitään suurta tai pientä luonnon laeissa; kukin niistä on koko olemassaolon ja tulevaisuuden kehä. Kuitenkin järki, joka pyrkii tietämään,

voi jäätyä niinkuin pakkasen purema korsi, jos ajattelija ajattelee itse, ikäänkuin itsekseen, eikä sen Ajatuksen ruumistumana, joka on kaikkiolevainen. Siten me tulemme johtamaan kaikki ajattelijat polulle Häntä kohti, joka yksin ajattelee oikein, koska Hän yksin näkee kaiken. Rakkaus on se valo, joka tulee heidän tietään valaisemaan, rakkaus kanssaihmisiä kohtaan. Ja kun tiedemies, kun filosofi tulee löytämään jonkun totuuden, on meidän ohjattava häntä iloitsemaan siitä, että tuon totuuden tieto tulee vähentämään ihmisten kärsimyksiä ja lisäämään heidän iloaan. Niinkuin auringonsäteet valavat lämpöä ja suloa kaikkiin eläviin, niin tulee suurten ajattelijain nero valaisemaan ihmisten toimintaa ja antamaan heille tietoa siitä Laista, joka on kaikki ja kaikessa. Laki kaikkialla luonnossa on puhdas ja täydellinen rakkaus, sillä mitä Ainoa Rakastaja ajattelee, se on laki.

Rakkaus joka on voimaa.

On mahti, joka synnyttää voimaa, ja se on rakkaus. Monen muotoisena se kasvaa ihmisten sydämissä, mutta kussakin muodossa se tuopi voimaa. Voimaa muuttamaan julmuuden uhraukseksi, himon palvelukseksi, ylpeyden antaumukseksi — tämän rakkaus saa aikaan.

Tämä on ensimäinen totuus, jonka sinä ja minä tulemme opettamaan — Hänen nimessään.

———ooo———

Ajatteleminen.

Kaikki ihmiset tietävät, että maailmassa on pahaa ja väärää, joka olisi oikaistava. Jokaisella ihmisellä on kokolailla selvänä mielessä mitä nämä pahat ja väärät ovat. Mutta enemmistölle näyttää joku erikoinen vääryyden muoto olevan suurin ja siis saattavan enemmän pahennusta aikaan. Muutamille taas näyttää tuo joku erikoinen vääryyden muoto niin suurelta että he kadottavat näkyvistään toiset vallalla olevat pahat, tahi pitävät niitä luonnollisina seurauksina tuosta yhdestä pahasta, joka heidän mielestään on päasiallisin.

Sosialistille tuo vääryyden muoto on kapitalistinen järjestelmä; raittiusmiehelle se on juoppous; naisasian ajajalle se on naissukupuolen alemmassa asemassa oleminen; uskovaiselle se on uskonnollisten käsitteiden höltyminen; "pasifisteille" se on sota; republikaaniselle puoluekiihkoilijalle se on demokratia, j. n. e. loppumattomiin.

Minulla myös on pieni, suosittu pahani, jonka kontolle tunteellisina hetkinäni asetan kaikki muut maailman pahat ja vääryydet. Tämä paha on **ajattelemisen puute.** Ja kun sanon "ajattelemisen" niin tarkoitan todellista ajattelemista, itsenäistä ajattelemista, vaikeata ajattelemista.

Tahdotte ehkä väittää vastaan, sanomalla että ihmiset ajattelevat nyt enempi kuin mitä milloinkaan ennen ovat tehneet. Tuotte esille todisteita vetoamalla loistaviin kirjastoihinne ja kirjojenne paljouteen. Tahdotte todistaa perinpohjaisesti että ihmiset lukevat nyt enemmän kuin milloinkaan ennen mikäli historia puhuu totta.

Niinpä niin, sen myönnän, mutta siinähän se paha onkin. Enimmät ihmiset, jouduttuaan silmätysten jonkun asian kanssa, saavat luonnottoman halun lukea mitä siitä on sanottu. Kun he joutuvat kohtaan jolloin heidän asiasta selviytyäkseen pitäisi ajatella, juoksevat he suoraan kirjan ääreen. Jos ajattelette tätä, niin melkeinpä myönnätte, että milloin satutte istu-

maan pitemmältä junassa tahi odotushuoneessa, niin huomaatte lähes kaikkien ympärillänne lukevan, ja jos satutte itse olemaan ilman lukemista niin ettekö toivoisi että teilläkin olisi "jotain lukemista" — jotakin johon saisi "ajatukset kiintymään". Ja onko milloinkaan tullut mieleenne, että teillä sisällänne on se voima, jolla saa ajatukset kiintymään ja vieläpä paljo enemmän hyötyätuottavasti kuin nuo lukijat? Lyhyesti: onko milloinkaan tullut mieleenne **ajatella?**

Olettepa tietysti ajatelleet — jotenkin. Ajatteleminen näet merkitsee niin monia asioita. Kenties ajaessanne junalla joen rannikkoa, olette ajatelleet kalastusmatkasta pienellä venheellä. Ja miten ongittuanne ensin kaloja voisi mennä rannalle niitä keittämään ja syömään ja miten kerran sellaisella retkellä saavutti teidät sade, juuri kesken kalasopan keittämisen, sammutti tulen ja pilasi koko homman. Tuosta siirtyvät ajatuksenne tämänpäiväisiin ilmoihin ja onkohon vielä huomenna pouta. Jossain merkityksessä on tämä kaikki tietysti ajattelemista. Mutta kun tässä puhun ajattelemisesta niin tarkoitan sellaista ajattelemista, jolla on tarkoitus, jolla on jokin päämäärä, jolla tahdotaan selvittää joku asia jota ei vielä tiedetä. Tarkoitan sellaista ajattelemista, johon olemme pakoitetut silloin kuin meidän on esim. valittava elämän suunnastamme. Sellaista ajattelemista mihin olemme pakoitetut silloin kun meidän on suoritettava joku vaikea matemaattinen probleemi tahi selitettävä jotakin vaikeata läksyä omin neuvoin. En tarkoita että ajatteleminen olisi samaa kuin omata kauniita mielipiteitä siitä tahi siitä asiasta. "Mielipiteitä" näet voi omaksua ilman varsinaista itsekohtaista ajatteluakin. Tarkoitan siis itsenäistä, omaperäistä ajattelua ja sitä niin harvat harjoittavat — ja sitä niin kipeästi kaivataan!

Muutamat Ella Wheeler Wilcox'in sanat lienevät tässä paikallaan toistaa: "Ihmiskunnan ajattelu on vielä niin hajaannuksen ja sekamelskan tilassa kuin kieli oli ennen aakkosia, tahi soitanto ennenkuin skaala oli keksitty ja kirjapaino ennen Gutenbergia eli matematiikka ennenkuin Pythagoras laski sille perustan."

Jos tutkimme ajattelun alkua ja sen kehittymistä, niin tulemme epäilemättä siihen tulokseen, että ajattelu on synnyt vastuksista. Jos elämämme varhaisemmalta kehitysasteelta asti olisi ollut vastuksetointa, jos jokainen himomme olisi tul-

lut heti tyydytetyksi ja jos emme missään olisi kohdannut vastoinkäymistä niin tuskin milloinkaan olisimme oppineet ajattelemaan. Siihen meidät on pakottanut vastukset.

Jos kutittelette sammakon vasenta reittä niin sen oikea jalka heti nousee sitä raapimaan. Toiminta on, niinkuin sielutieteilijät sanoisivat "heijastumista" (refleksionia). Mikään ajattelu ei siinä tule kysymykseen. Sammakko tekisi tuon saman vaikka siltä aivot poistettaisiin (jos se nimittäin pysyisi elossa). Jos kutittelette sen oikeata reittä, niin vasen alkaa raapimaan. Mutta jos kutittelette sen molempia reisiä samalla kertaa, niin silloin se ei voi kumpaakaan raapia, sillä molempia se ei voi nostaa samalla kertaa, se olisi mahdottomuus. Tässä siis tulee eteen vaikeus. Sammakko ei tiedä mitä tehdä — ennenkuin **ajattelu** päästää pulasta. Ajateltuaan sammakko ratkaisee pulman: hän seisoo ensin vasemmalla jalalla ja raapii oikealla, ja sitten seisoo oikealla ja raappii vasemmalla, sillä molempia ei voi tehdä samalla kertaa.

Jos avoimin korvin kuuntelemme ympäristöämme, niin olemmepa yhtä mieltä äsken mainittujen Ella Wheeler Wilcox'in sanojen kanssa. Sillä suurin osa ihmisiä — nekin jotka toisia innokkaasti moittivat "omilla aivoillaan" ajattelemattomuudesta — eivät itsekään ajattele yhtään enempää kuin heidän moitittavansa. He yksinkertaisesti ovat omaksuneet **uskonkappaleekseen** muutamat opit ja, kuten sammakko äsköisessä esimerkissä raaputtelevat toista tai toista reittänsä, riippuen siitä mitä kutitetaan. Vasta sitten kun sattuu jostakin syystä kutittamaan molempia yhtä aikaa, niin sitten vasta herää ensimäinen ajattelemisen hitu.

Ei ole siis ensinkään ajattelemista omaksua joitakin vanhoja oppikaavoja. Ajattelemista on luoda jotakin uutta, se on löytää ratkaisu kaikille vastuksille mitä elämä eteen tuo.

Mielestäni on siis suurin paha ihmiskunnalla **ajattelemattomuudessa.** Sitä mukaa kuin ihmiskunta oppii ajattelemaan, oppii se kyllä poistamaan muut vastukset tieltään.

Elka.

———ooo———

Henkisiä kokemuksiani.

(Jatkoa edelliseen numeroon)

Tämä uusi elämä toi tullessaan suuren muutoksen elämääni, sellaisen suuren onnen tunteen jota en ennen osannut kuvitella olevankaan missään löydettävissä.

Tähän mennessä en ollut vielä toiminut tai pyrkinyt kirkollisella alalla, vaikka olin lapsesta pitäin ollut uskovainen ja ahkera kirkossa kulkija; vaan nyt antauduin kirkolliselle alalle ja tässä harrastelin muutamia vuosia. Tämän ajan kuluessa rupesin tunnossani kaipaamaan selityksiä useihin ristiriitaisiin asioihin. Eräs asia minut pani paljon ajattelemaan, nimittäin köyhien ja onnettomien kohtalo. Minusta useimmat jumaliset uskovaiset, vanhemmatkin, ajattelivat aina ja aina vaan itseään, että "autuuden asiansa vaan olisi oikealla kannalla, ja että uskonsa vaan olisi puhdasta ja sitä oikeaa." Tämä ajatus oli heillä ollut vuosikymmenet. Kun näin on laita, niin koska on tilaisuus lähimmäisestään huolehtia? Ja meidän, jotka olemme laajemmassa ja korkeammassa elämän ymmärtämyksessä, on velvollisuus lähimmäisistämme kauniisti huolehtia, sellaisista, jotka tukea, turvaa ja lohtua kaipaavat ja tarvitsevat. Tällaisia kun maailmassa löytyy niin paljon. Jumalinen ei missään tapauksessa saa köyhää, turvatonta ja onnetonta ylönkatsoa, vaan tulee olla aivan ensi sijassa heidän paras ystävänsä ja auttajansa. Sanoohan Jeesuskin: "Mitä näille pienimmille teet, sen teet minulle." Eräs selvänäköinen uneni kuvaa ylläolevaa kohtaa:

Olin voimakkaasti pauhaavan meren rannalla. Kuulin henkioppaani äänen sanovan: "Tämä on elämän meri ja sinun on kulettava sen yli." Katselin ympärilleni josko näkyisi alusta tai jotain jolla yli päästä, mutta ei mitään näkynyt, ja kun oppaani kerran määräyksen antoi, niin sitä oli noudatettava. Riisuin jalkineeni pois ja otin askeleen, pari, kohti kuohuja. Kuohut olivat niin korkeita ja voimakkaita että olisivat minut helposti kokonaan peittäneet, mutta eräs valtava hyökyaalto

yhtäkkiä nousi ja nosti minut korkealle ilmaan ja kun sieltä katsahdin alas, huomasin allani vesisyvyyden johon oli määrä syöstä, sillä sellaista kulettava tieni tuli olemaan, samassa heittäydyin syvyyteen — ja putosin erään loistavan olennon syliin. Mutta tässä sylissä ei ollut lupa viipyä, vaan edelleen aaltojen sekaan piti painaltaa, ja heti hyökyaalto nosti ja vei mennessään ylös, sieltä taas alas minut syöstäkseen. Ja kun taas putosin aallon pohjaan, niin putosin toisen loistavan olennon tai enkelin syliin. Ja tällaista oli kulkuni koko matkan, näitä suojelusenkeleitä oli suuri lukumäärä, ja joka kerta kun kuohut minut heittivät vesisyvyyteen niin aina putosin loistavan syliin. Kulin tätä elämän merta jonkun matkan kunnes tuli silta jolle piti nousta, sillalla oli vielä yksi loistava vastaanottamassa joka tarjosi minulle kätensä. Tartuin siihen ja samassa olin sillalla, joka johti turvaiseen paikkaan. Kysyin tältä viimeiseltä enkeliltä: "mitä vaivanne maksaa? Tahdon suuren ja hellän huolenpitonne maksaa." Hän vastasi: "Jos tahdotte niin antakaa muutama penni köyhille".

Tämä oli voimakas opetus minulle. Ikuisella jumalalla on ikuinen rakkaus, jolla hän meitä ikuisesti turvaa kaikelta tuholta, niin emmekö me pienet kanssaveljiämme pienillä voimillamme auttaisi?

Kirkko-uskovaiset pitivät paljon huolta että oikeassa järjestyksessä uskotaan, uskonnollisia menoja noudatetaan, mutta mitä minuun tuli, tunsin olevani vapaa — niin vapaa, että en tahdo enkä tarvitse mitään erikoisia kirkollissääntöjä ja siteitä itseäni jumalassa kiinni pitämään, sillä tiesin että olin jumalassa niinkuin kaikki muutkin, sillä jumala on kaikkialla. Jumalassahan me elämme, olemme ja liikumme.

Kun olin vielä nuori ja maailman kovuutta kokematon, en ymmärtänyt, että ihmiset ja vielä kirkolliset uskovaiset ovat niin kovasydämisiä ja rakkaudettomia että tuomitsevat toisiin uskonlahkoihin kuuluvat ijankaikkiseen kadotukseen. Ajattelin että ehkä ovat väärin ymmärtäneet kirkollisen oppinsa, mielipiteeni oli: missä hyvänsä Jeesuksen lunastuksesta ja Jumalan rakkaudesta puhutaan, siellä on oikea jumalanpalvelus.

Eräs saarnaaja P. joka oli ennen ollut pelastusarmeijan johtohenkilöitä, vaan oli toimestaan luopunut ja nyt toimi vaan vapaana evankeliumin saarnaajana, eikä kuulunut erikoisesti mihinkään lahkoon, saapui paikkakunnallemme ja halusi saada

pitää puheita joka ilta. Hänelle oli vaikeata saada huonetta näitä kokouksia varten. Hän tuli luokseni tiedustelemaan jos voisin häntä auttaa huoneen hankkimisessa. Sainkin hänelle kansakoulun luokkasalin. Hän piti joka ilta janoisille sieluille kauniita puheita ja antoi kauniita laulu- ja soittoesityksiä. Kävin näissä kokouksissa ja niissä kävi paljon ihmisiä. Pian rupesi kirkollisten piireissä kuulumaan vakavia moitteita, kuinka paikkakunnalle on saapunut väärän opin levittäjä, ja minua joka kuulun kirkolliseen piiriin alettiin moittimaan, että olin ollut myötävaikuttamasa hänen saadessaan kylässämme vaikutusta.

Eräänä iltana levolle mennessäni sanoin: "Herra Jeesus, tule tänä yönä uniini ja anna minun tietää onko tämä saarnamies P. oikea vai väärä." Ja Jeesus tuli.

Uni on seuraava: Oli olevinaan kokous jossa P. puhui ja minäkin entiseen tapaani olin siellä, kun rupesin tarkastelemaan ympärilleni nähdäkseni ketä kokouksessa oli, niin näin muiden mukana erään penkin päässä itse Jeesuksen istumassa.

Kun aamulla heräsin muistin uneni ja tulin täysin vakuutetuksi, että saarnamies P. oli oikea eikä väärä. Edelleenkin tästä lähin, niinkuin tähän tullesakin olen niitä oikeita ja oikean tien kulkijoita tavannut kaikkialla, eikä vaan kirkollisissa piireissä.

Tästä lähin minua alettiin karsain silmin katselemaan kirkollisten taholta kun hyväksyn väärän opin levittäjiä ja että uskoni ei ole sitä lujaa oikeaa uskoa; ja kun kokouksissa joskus moitin heidän räikeää tuomitsemisintoaan, niin sain kuulla että olen jo väärällä tiellä enkä osaa eroittaa susia lampaista. He armosta autuaat Jeesuksen uskovaiset ja jumaliset tuomitsivat kaikki uskonasioissa toisin ajattelijat susiksi, ja jos eivät he tätä uskaltaneet kaikille sanoa, niin he ainakin niin ajattelivat.

Tähän mennessä en ollut vielä kuullut teosofiasta, vaan pian tämän ylläolevan tapauksen jälkeen tulin siitä kuulemaan, ja rupesin sitä suurella innolla tutkimaan, ja tämä viisaus tuntui minusta kuin olisin siitä jo aikoja tiennyt, se oli kuin ennestään opittua. Nyt aloin vetäytymään kirkollisista eroon; muutamat heistä tulivat itkusilmissä pyytämään takaisin joukkoonsa, toiset päättivät: "Niin se on kun kaikkia väärän opin profeettoja menee kuuntelemaan, niin lopulta eksytys tulee perinpohjainen, ja mikä on kauheampaa antikristuksen eksytysoppia kun juuri teosofia on." Näin nämä vanhat jumaliset mi-

nua nuorta poloista peloittivat ja kadotukseen tuomitsivat, mutta en näiden tuomioiden perusteella suurta onneani ja iloani kadottanut.

Eräänä iltana mietin: O Herra Jeesus ilmoita minulle onko teosofiaa tutkiminen vievä väärään. En tahdo väärälle tielle joutua. Sinun tielläsi tahdon olla. Herra Jeesus sinusta en luovu, Sinun tahdon olla nyt ja aina. Levolle pannessani sanoin Jeesukselle: tule ilmoittamaan tänä yönä olenko väärässä vai oikeassa. — Ja Jeesus tuli. Tämän lausumani toivomuksen jälkeen, vuoteella maatessani, täysin hereillä ollessani katsoin muutaman silmänräpäyksen ajan suoraan eteeni, ja rupesin tulemaan ihmeellisesti selvänäköiseksi. Katsoin suoraan eteeni, mutta oikealla puolella olevasta ikkunasta näin kuinka Jeesus lähestyi. Hän tuli kahdella loistavalla, hopeavalolle hohtavalla venheellä. Venheet olivat aivan yhtäläiset. Hän seisoi toisessa niistä. Toinen veneistä oli kiinnitetty oman veneensä sivuun. Yhtäkkiä kirkas valo täytti huoneeni ja Jeesus seisoi huoneessani. Olin vuoteella, mutta seisoin lattialla myöskin, olin vuoteella sekä lattialla yhtaikaa. Näin Mestari Jeesuksen kasvoista kasvoihin. Tunsin hänet heti. Hän oli niin sanomattoman lempeän ja iloisen näköinen. Hänen olemuksestaan säteili elämää, autuutta ja onnea kuvaamatonta. Hän ojensi kätensä minulle sanoen: "Terve Emmi!" Annoin hänelle käteni. Hän hellästi puristi kättäni. Kättäni pidellessä Hän puhui: "Tämä venhe on sinun. Se on sinulle valmistettu, ja se on sinun." Kirkas valo pian hävisi ja olin yksin hämärässä huoneessani.

Tämä näkyni on kaunein mitä koskaan on heikon ja puuttuvaisen persoonallisen minäni osalle elämässäni tullut. Tämä Mestari Jeesuksen tapaaminen on sieluuni piirretty ikuisiksi ajoiksi. Olen pitänyt tätä tapausta niin pyhänä etten ole siitä juuri kenellekään puhunut ja toivon että se edelleen pyhänä pysyy, vaikka sen näin olen julkituonut tämän lehden palstoilla. Mutta kun tiedän tämän lehden edustavan parempia henkisiä totuuksia, niin uskalsin sen tehdä.

Myöskin tulin siihen vakaumukseen, että teosofian tutkiminen ei harhaan vie, vaan se avaa ymmärrystämme näkemään laajemmalle elämämme monipuolisiin kohtiin ja näkemään syvemmälle, näkemään kuinka elämämme on ikuista, suuremmoista ja tutkimisen arvoista. Emmi Tuura.

Kavahtavat kai poikaani.

Vertauksien tarkoitus.

Uudessa testamentissa on joukko kauniita vertauksia, joissa verrataan henkistä elämää moninaisiin tavallisessa elämässä esiintyviin asioihin. Ja näiden vertausten kärki eli opetus tähtää aina siihen, että kuulijan tunteet ja äly vertauksen avulla kiinnitettäisiin edes hetkeksi johonkin totuuteen ja jalouteen. Ne aivan houkuttelevat jättämään kaiken huonon ja pahan ja kiintymään kauniiseen ja hyvään.

Tavallinen tilanne ihmisten elämässä on, että he ovat niin kiintyneet tavallisiin arki- ja leipähuoliinsa, että on vaikeata saada heidän huomiotansa edes hetkeksi kiintymään henkisten asioiden tutkimiseen. Ja kun ihminen on ainakin jossain määrin vapaalla tahdolla varustettu olento, ei häntä mitenkään voi saada väkisin eteenpäin työnnetyksi. Ainoa mitä kukaan toisen hyväksi voi tehdä, on koettaa saada hänessä herätetyksi henkinen elämä. Ja tähän tarkotukseen sopivat erinomaisesti kauniit vertaukset. Mutta niitä osaa käyttää vain se, jossa sammumattomana tulena palaa rakkaus niitä kohtaan, joita tahtoisi henkiseen elämään herättää, henkiseen maailman piiriin kohottaa.

Vertauksien soveltaminen kulloinkin vallitsevien vaikeuksien selvittelyyn.

Tahdomme vertausten avulla löytää tien siihen henkiseen maailmaan, tai paremmin olotilaan, johon Jeesus henkisenä opettajna tahtoo nuorempia veljiään opettaa. Silloin on tärkeätä ymmärtää, että joskin pidämme mielessämme sen historiallisen taustan, jolloin vertaukset ovat puhutut ja muistiin merkityt, eivät ne kuitenkaan ole sidotut mihinkään erityiseen aikaan tai ihmisiin. Ne kuuluvat kaikille niille ihmisille, jotka minä aikana tahansa tunnustavat Jeesuksen Mestarikseen, Opettajakseen, ja hänen opastaminaan tahtovat vapautua tietämättömyytensä kadotuksesta.

Siis mekin nykyiset kristityt otamme nämä vertaukset aivan kuin ne olisivat meille annetut, ja sovitamme ne niiden vaikeuksien selvittämiseen, mitkä ilmenevät meidän uskontoelämässämme.

Ja mitkä ovat meidän vaikeutemme? Niitähän lienee paljon, esim. välinpitämättömyys ja velttous henkisten asioiden suhteen. Mutta erityisvaikeus meillä kristityillä on vielä siinä, että pidämme Jeesusta ulkonaisena vapahtajana, jonka turviin peljättävän ruumiillisen kuoleman tai muun hädän hetkellä heittäydymme. Meihin on juurtunut aivan yksipuoliset, ellen sanoisi nurinkuriset, käsitykset ihmiselämän arvosta ja merkityksestä, samoin Vapahtajan tehtävästä. Me luulemme hänen tehneen kaikki meidän puolestamme ja meidän sijaisenamme, vaikka hän kehottaa meitä uutterasti pyrkimään elämän tielle vievästä ahtaasta portista sisälle. Ja vaikka virallisesti ja muodollisesti tunnustaudumme hänen seurakunnakseen, niin siitä huolimatta me emme ole oppineet ottamaan hänen antamiaan elämänohjeita edes mietittäväksi vakavalta, velvoittavalta kannalta. Tämän tähden meillä on yhä edelleen päävaikeutenamme ja selvitettävänä kysymys: olemmeko täällä maailmassa vain yhden kerran, uskoaksemme joitakin ihmeellisiä asioita, joitakin opinkappaleita, vai onko ihmisen kehittyvällä elämällä arvoa? Onko ihminen vastuunalainen **koko elämänsä** aikaisesta toiminnasta ja toimimattomuudesta, vai ratkaiseeko hänen kohtalonsa ikuisiksi ajoiksi vain tuo lyhyt hetki juuri ennen kiinteän ruumiin kuolemaa?

Meillä on ollut, lievemmin sanoen, kummallinen käsitys ihmisen suhteesta Jumalaan. On opetettu, että eläköön ihminen miten tahansa, pettäköön, varastakoon, tappakoon, tulee tämä kaikki pois pyyhityksi, kunhan ihminen vain viimeisellä silmänräpäykselläkin kääntyy katuvaisena syntisenä Jumalan puoleen. Ja toiselta puolen taas sellainenkin ihminen, joka elämässään on pyrkinyt noudattamaan jumalallista oikeuden ja rehellisyyden lakia, saattaisi siitä huolimatta joutua ikuiseen kadotukseen, jos sattuisi esim. tapaturmaisen tai äkkikuoleman kautta siirtymään ikuisuuteen, jolloin hänellä ei ole huomattavampaa varoitusaikaa esiintyäkseen katuvaisena syntisenä Jumalan edessä. Ja tällaista oppia perustellaan muutamilla hämärillä raamatun sanoilla, esim. Jeesuksen sanoilla kuolevalle ryövärille, tai vertauksella viinitarhaan palkatuista työmiehistä,

joista viimeisellä hetkellä tulleet saivat denarinsa niinkuin nekin, jotka olivat kantaneet koko päivän kuorman ja helteen.

On otettu nämät ryöväri- ja denari-opetukset irrallisina, koettamatta ymmärtää niitä Jeesuksen muiden oppien ohella ja yhteydessä. Sillä jos asetumme sille pohjalle, että ihminen on vastuunalainen, tilintekovelvollinen jokaisesta **turhasta sanastakin** (Matt. 12:36), silloin saisimme denarivertauksesta sen opetuksen, että kaikki mitä kohtalo meille suo, on oman kylvömme tulosta, joko nykyisistä tai edellisistä elämistä perittyä, joten on turha nurista, jos kohtalo maksaa mielestämme liian pienen palkan. Parempi on toimia nurisematta, iloisella, tyynellä mielellä, eikä ajatella kateudella niitä vejiä, joita kohtalo näyttää paremmin suosivan. Ja vielä olisi muistettava tässä vertauksessa puhuttavan sellaisista taivastenvaltakunnan työmiehistä, jotka toimivat kutsuttuina palkkalaisina. Toista on toimia palkattuna, toista vapaaehtoisena tarjokkaana. Jos toimimme vapaaehtoisina, silloin emme ajattele palkkaa ollenkaan, vaan tyydymme siihen, mitä henkisen maailman laki sellaisenaan määrää. Jos taas toimimme palkkalaisina, silloin ei ole asiallista kadehtia niitä, jotka mielestämme näyttävät paremmin palkatuilta.

Tämä kaikki selviää vielä paremmin asettuessamme jälleensyntymisopin kannalle. Silloin ryövärillekin lausuttuja sanoja ajatellessamme ymmärrämme, että on aina siunattu asia ja merkitsee kehityksen edistymistä, jos me milloin tahansa älyämme menneen elämämme olleen ryövärin elämää, päättäen suunnata pyrkimyksiämme kohti henkistä maailmaa ja antautua sen lakien kuuliaisuuteen sanomalla: "Herra, muista minua, kun tulet valtakuntaasi." Näin näet evankelista Luukas (Luuk. 23: 42) antaa toisen ryöväreistä sanoa, kun sitävastoin Matteus ja Markus sanovat vain, että hänen ohellaan ristiinnaulitut rosvotkin, siis molemmat, pilkkasivat häntä.

Käytännöllisen elämän kannalta me ymmärrämme myös Jeesuksen vertauksen ryövärille: "Totisesti minä sanon sinulle: tänään olet minun kanssani oleva paratiisissa." Sillä kun ihminen älyää ryövärimäisyytenä ja antautuu henkisen elämän kuuliaisuuteen, silloin hän tajunnassaan nousee toisenlaiseen elämään, joka on kuin paratiisia verrattuna entiseen elämään.

Onko kristillisyys uskoa vai elämää?

Pyrkiessämme totuuteen omassa elämässämme ja suhteessamme Kristukseen, voimme itseltämme kysyä: Onko meidän oltava kristittyjä sillä tavalla, että Pilaatuksen lailla pesemme kätemme ja annamme omassa elämässämme yhä olla voimassa tuon kauhean rikoksen, Jumalallisen Opettajamme tappamisen, vai pitäisikö meidän opetuslasten lailla asettua Mestarin jalkojen juureen oppimaan elämän totuuksia ja niitä elämässämme seuraamaan?

Saadaksemme valoa tähän kysymykeeemme, voimme ajatella vertausta kahdesta veljeksestä, joita isä käski menemään viinitarhaansa työtä tekemään. Hän meni ensimäisen luo ja sanoi: "Poikani, mene tänään tekemään työtä viinitarhaani." Poika vastasi: "En tahdo", mutta jälestäpäin hän katui ja meni. Toinen poika taas keveästi lupasi: "Minä menen, Herra", mutta ei mennytkään. Matt. 21: 28—32.

Mitä meillä nykyajan kristityillä on tästä opittavaa? Kaksi asiaa. Ensiksi se, että suulla tehdyt lupaukset eivät sinään ole minkän arvoiset, ellemme lupaa töillämme, teoillamme ja elämällämme. Toinen asia koskee asemaamme kristittyinä. Me niin kevyesti sanomme ja uskomme olevamme kristittyjä, mutta emme olekkaan sitä työssämme ja elämässämme. Me puhumme uskosta vain siinä rajoitetussa merkityksessä, että uskomme Jeesuksen puolestamme kuolleen ja syntimme maksaneen. Mutta Uudessa testamentissa ei rajoiteta uskoa tällä tavalla. Niinpä samassa keskustelussa ylipappien ja Jeesuksen välillä tulee näkyviin usko Johannekseenkin. Voidaan siis uskoa ei vain Jeesukseen (sijaissovitukseen), vaan myös **Johannekseenkin.** Ja mitä merkitsee usko Johannekseen? Tietysti sitä, että uskoisimme hänen parannussaarnansa ja tekisimme parannuksen arvoista hedelmää (Matt. 3: 8).

Nyt me olemme oppineet puhumaan uskosta, kuinka esim. Aabraham uskosta vanhurskautui. Mutta tässä Aabrahamin vanhurskautumisessa me olemme perin pintapuolisia. Sillä Aabrahamin usko tuli vanhurskauttavaksi tekojen kautta. Niinhän esim. Jaakob kirjoittaa 2 luvussa: "Mutta tahdotko tietää, sinä tyhjänpäiväinen ihminen, että usko ilman tekoja on kuollut? Eikö Aabraham, meidän isämme, vanhurskaantunut teoista, kun vei poikansa Isakin uhrialttarille? Sinä näet, että usko vaikutti hänen tekojensa mukana, ja teoista usko tuli täydelli-

seksi... Te näette siis, että ihminen vanhurskaantuu teoista eikä ainoastaan uskosta."

Näin puhuu Jaakob. Ja vetäytyessämme sen "uskomme" turviin, ettemme muka perisynnin turmelemine luontoinemme voi mitään hyvää tehdä, voisimme vielä kuulla Jaakobin jatkoa: "Eikö samoin myös portto Rahab vanhurskaantunut teoista?" Tässä Jaakob toteaa, että sekä peri- että tekosynnin turmelema ihminen, portto, voi tehdä tekoja, jotka hänet vanhurskaannuttavat. Eikö siis "uskovainen" paljoa enemmin voisi teoissa kilvoitella?

Samoin voisimme edelleen miettiä Paavalin opetusta Aabrahamin uskosta Room. kirj. 4 luvussa. Sillä vaikka hän piti itseänsä ja Saaraansa kuivettuneina, niin hän jumalallisten lupausten mukaan kuitenkin piti perillisen syntymisen mahdollisena. Samoin vaikka mekin tunnemme Saaramme, oman sydämemme, kelvottomaksi, vaikka tunnemme itsemme, oman ymmärryksemme, olevan vanhan ja heikon, niin kuitenkin uskomme voivamme tehdä niitä tekoja, joita Jeesus vuorisaarnassaan ja pitkin evankeliumia käskee meitä tekemään. Sillä me luotamme Jeesukseen niin paljon, että kun hän kerta käskee meitä jotakin tekemään, niin se täytyy olla myös mahdollista ihmiselle toteuttaa, koska Jeesus ei turhanpäin käskyjänsä anna.

Samoin Johannes Kastajan kaima, apostoli Johannes, kirjoittaa: "Me tiedämme siirtyneemme kuolemasta elämään, sillä me rakastamme veljiä. Joka ei veljeänsä rakasta, pysyy kuolemassa... Jos nyt jollakin on tämän maailman hyvyyttä ja hän näkee veljensä olevan puutteessa, mutta sulkee häneltä sydämensä, kuinka Jumalan rakkaus saattaa pysyä hänessä? Lapsukaiset, älkäämme rakastako sanalla tai kielellä, vaan teossa ja totuudessa?" 1 Joh. 3: 14, 17, 18.

Nämä Johanneksen lauseet puhuvat itse puolestansa. Voimme näin sen johdosta toistaa: niinkuin usko ei ole mitään, ellei se pukeudu tekoihin, samoin ei ole rakkauttakaan ulkopuolella uhrautuvan rakkauselämän tekoja.

Ja nyt voimme lisävalaistuksen saamiseksi tarkastella vertausta

Pahoista viinitarhureista.

Markuksen 12: 1—12 olevassa Jeesuksen vertauksessa sanotaan erään miehen istuttaneen viinitarhan, jonka hän vuok-

rasi viinitarhureille ja matkusti ulkomaille. Sitten ajan tullen lähetti viinitarhan omistaja palvelijoita perimään hedelmiä tarhureilta. Mutta tarhurit eivät hedelmiä antaneet, vaan pitelivät pahoin lähettiläitä; kenen pieksivät kenen häpäisivät, kenen peräti tappoivat. Ja kun näin kävi yhä uudelleen ja uudelleen, silloin viinitarhan omistaja päätti vihdoin lähettää oman poikansa, arvellen: "Kavahtavat kai poikaani". Mutta pojan kävi yhtä huonosti: hänetkin viinitarhurit tappoivat, arvellen siten perillisen tappamisella saavansa perinnön haltuunsa.

Jos pidämme mielessämme, ettei tämäkään vertaus ole lausuttu vain pari tuhatta vuotta sitten eläneille ihmisille, vaan yhtä paljon meillekin, silloin voimme kysyä: Mitä meillä kristityillä on tässä vertauksessa opittavaa? Mikä tässä on viinitarha, kuka sen omistaja, kutka ovat palvelijat ja kutka pahat tarhurit?

Tässä vertauksessa epäilemättä kuvastuu ihmisten mainen elämä sellaisenaan. Että me elävät ja toimivat ihmiset saatamme olla joko hyviä tai noita pahoja tarhureita, senhän näyttää jo vertauksen lopussa oleva lisäys, jossa sanotaan kuulijain närkästyneen, koska luulivat heitä siinä tarkoitetun Ja viinitarhana voimme pitää yleensä sitä, että on olemassa tämä aineellisesti ilmennyt elämä, että olemme pukeutuneet tähän kiinteään ruumiiseen, jonka välityksellä saamme toimia täällä aineellisessa maailmassa. Viinitarhan omistaja edustaa sitä Henkeä ja Voimaa, Jumalaa, jonka uhrityön tuloksena on tämä ilmennyt maailma, jonka voimassa maailmat lepäävät ja kehittyvät. Ja sitten

Palvelijat.

Kutka ovat nuo veroa pyytävät palvelijat? Tärkeimmät noista veroa pyytävistä palvelijoista ovat ne sisäiset kuiskaukset, jotka sisäisessä tajunnassamme, omassatunnossamme kuiskaavat mitenkä meidän olisi toimittava, jotta toimintamme hedelmät tulisivat Elämän Herralle. Aina tehdessämme tätä sisäistä ääntä vastaan, tai jättäessämme sen kuiskaukset huomioon ottamatta, me häpäisemme tämän ensimäisen ja läheisimmän lähettilään. Sillä sehän on Jumal-ääni omassatunnossamme, joka kuiskaa kuinka olisi toimittava, jotta toimintamme hedelmät tulisivat Ikuisuudelle, eikä kuolevalle minuudellemme.

Kuitenkin nämä palvelijat esiintyvät myös ulkoisesti. Niitä ovat pyhien kirjojen opetukset joissa ihmisille osoitetaan kuinka heidän olisi toimittava. Ja kun tahallamme teemme noita neuvoja vastaan, kun leväperäisyydessä jätämme täyttämättä sen lähettilään pyynnön, joka pyhän kirjan kehotuksissa meille annetaan, silloin taas häpäisemme nämä toiset lähettiläät.

Kolmannet lähettiläät ovat ne todelliset opettajat ja profeetat, jotka tulevat luoksemme, ei palkkaaminamme, vaan itse Elämän lähettäminä, tehden ja luovuttaen itse työnsä hedelmät Elämälle, ja opettaen meitäkin niin tekemään. Näitäkin lähettiläitä, jotka palkkaamattamme, pyytämättämme tulevat luoksemme, ovat ihmiset miltei poikkeuksetta häväisseet ja tappaneet.

Tällä tavalla itse Elämä vaatii meiltä hedelmällistä toimintaa. Sitä varten olemme tämän kiinteän ruumiin saaneet ja esiinnymme aineellisessa maailmassa, viinitarhassa. Meidän tehtävämme on auttaa kehittyvää elämää. Sisäinen ääni meissä kuiskaa, ettemme saisi elää vain itseämme varten, vaan kokonaisuuden hyväksi. Sitä meille puhuvat pyhät kirjat ja henkiseen elämään kohoutuneet opettajat. Kun emme näitä ääniä tottele, sllloin häpäisemme ja tapamme Elämän lähettiläitä.

Sitten siirrymme katselemaan mikä on

Poika eli perillinen.

Poikana eli perillisenä voimme pitää sellaista ihmisten keskellä esiintyvää Opettajaa, jossa jatkuva kehitys on tuonut tuon olennon ylemmän puolen, Jumalaisen Hengen, niin täydellisenä esille, että hänestä voidaan sanoa: Minä ja Isä olemme yhtä.

Sellaisia ihmisiä, jotka elävät jaloa, uhrautuvaa elämää, seuraten Mestarin neuvoja elämässään, työssään, heitä voidaan sanoa palvelijoiksi. Mutta niin täydellistynyttä olentoa kuin esim. Mestari Jeesusta voidaan sanoa pojaksi ja perilliseksi. Ja tähän Poikaan voivat ihmiset myös suhtautua joko hyvinä tai pahoina tarhureina. Kun tällainen Perillinen viimeksi esiintyi julkisena Maailmanopettajana ja uskonnon perustajana, suhtautui hänen ympärillään oleva kansa, juutalaiset, häneen kielteisesti, niin että loppujen lopuksi hänet häpäisivät, tappoivat — heittivät yli aidan.

Tämän me kyllä kevyesti myönnämme, jopa juutalaisia moittien, mutta olemmeko edes yrittäneetkään itsellemme sel-

vitellä niitä syvempiä syitä, miksi he hänet tappoivat? Me vain sanomme, etteivät juutalaiset uskoneet häntä Jumalan Pojaksi ja sentähden tappoivat. Mutta eihän tämä sellaisenaan olisi mikään syy tappamiseen. Mitä haittaa siitä olisi, jos joku sanoisi itseään miksi tahansa. Syy on syvemmällä. Ja ymmärtääksemme tätä asiaa, voimme kysyä: Miksi ihmiset yleensä ovat häväisseet, kivittäneet ja tappaneet profeettansa ja henkiset suurmiehensä? Epäilisimmekö sanoa tämän tapahtuneen vain sentähden, että he koko olemuksellaan, elämällään ja puheellaan kehoittavat meitä jaloon ja uhrautuvaan elämään, kehoittavat niin toimimaan, että työmme hedelmät tulisivat viinitarhan omistajalle, s. o. elämän kokonaisuudelle.

Tämä se vei Jeesuksenkin ristille. Hän tahtoi saada uudistuksia aikaan kaikilla aloilla. Hän tahtoi puhdistaa Herran huoneen, samoin niiden ylipappien ja vanhinten elämän, joiden olisi pitänyt jalolla elämällään johdattaa ihmisiä siihen jumalanpalvelukseen, mikä ei ole sidottu käsin tehtyihin temppeleihin, vaan toimitetaan siinä elävässä temppelissä, jonka ihmiskunnan sydän muodostaa. Näille kansan opettajille, jotka antoivat kymmenykset mintuista ja tilleistä ja pitivät pitkiä muodollisia rukouksia, hän sanoi: "Te sokeat taluttajat, jotka siivilöitte pois hyttysen ja nielette kamelin!" Samoin rikkaille, jotka eivät paljoa välittäneet veljiensä puutteesta, hän huudahtaa: "Voi teitä rikkaat, kun teillä on teidän lohdutuksenne!"

Näin oli Jeesuksella jokaiselle sana sanottava. Ja ihmiset ymmärsivät, että jos ruvettaisiin hänen elämänohjeitaan seuraamaan, tekisi se lopun heidän itsekkään mukavasta järjestelmästään. Kansan kymmenyksillä, maalliselle loistolla ja mukavuudella ympäröidyt papit ja johtajat ymmärsivät, että jos ihmiset saavat rauhassa ihastua Jeesuksen kaltaiseen opettajaan, silloin heidän niin mukavan täydelliseksi laadittu järjestelmänsä alkaisi horjahdella ja luhistua. Ne taas, joilla oli muita mukavuuksia silloisesta järjestelmästä, eivät voineet Jeesusta hyväksyä, koska hän oli koko julkisella olemuksellaan heidän itsekkään elämänsä ainaisena muistuttajana, henkisenä veronpyytäjänä. Ja nekin, jotka kantoivat raskaimman kuorman, olivat niin sokaistut temppelitoimitusten loistolla, etteivät ymmärtäneet sitä suuruutta mikä näyttäytyy henkisenä viisautena ja toimivana rakkautena. Senpätähden ylipappi Kaifas lausuukin yhteisen ajatuksen: "On parempi, että yksi ihminen

kuolee kansan edestä, kuin että koko kansa hukkuisi."

Jos Jeesus olisi tyytynyt saarnailemaan vain hyväksyttyjen kirkollisten oppien mukaisesti, silloin hän kyllä olisi vaaratta saanut sanoa itseään Jumalan Pojaksi. Tämä puoli asiasta tulee hyvin esille n. s. kiusauskertomuksessa. Siinä kiusaaja lupaa hänelle kaiken maisen kunnian ja loiston, jos hän vain alistuisi kiusaajaa palvelemaan. Kiusaajan ääni edustaa tässä yhdessä merkityksessä juuri tuota yleistä ajatuskantaa, joka ei sallisi tulevansa häiritykseksi henkisillä uudistuksilla. Ja kun Jeesus ei alistunut noihin houkutuksiin, oli maailmalla toinen keino: nujertamalla tehdä hänet vaarattomaksi.

Tämä syy, oman itsekkään turvallisuuden suojaaminen, sai sellaisetkin, jotka eivät muuten olisi hyväksyneet tuota rikosta, asettumaan joko tuomarin tai pakenijan istuimelle. Se pani Pilaatuksen istumaan tuomitsijana, se sai kaikki opetuslapset pakenemaan, vieläpä rohkeimmankin, Pietarin, joka sentään oli rohjennut pitemmälle Mestariansa seurata, kieltämään hänet vaaran hetkellä.

Näin oli jokaisella omat syynsä, joko mukana ollen tai toimettomana pysyen, yhtyä huutoon: ristiinnaulitse!

Nyt me nykyajan ihmiset olemme suhteessamme Jeesukseen samassa asemassa kuin juutalaisetkin. Mekin voimme ottaa hänet vastaan joko pahoina tai hyvinä tarhureina. Hän tulee meidänkin luoksemme viinitarhan omistajan poikana hedelmiä pyytämään. Hän tulee jalolla elämällään, kauniilla vertauksillaan ja puheillaan opettamaan, kuinka meidän tulisi niin elää, että luovuttaisimme toimintamme hedelmät Elämän Herralle, viinitarhan omistajalle. Mutta otammeko hänet tällaisena vastaan? Emme. Kyllä me päinvastoin kiellämme hänet useammin kuin kolmasti jokaisen kukonlaulun edellä. Ja joskin me puheissa tuomitsemme juutalaiset Jeesuksen murhaajina, niin kuitenkin me Pilaatuksen lailla tahdomme pestä kätemme ja jäämme nauttimaan niitä luultuja etuja, joita tästä Jeesuksen surmaamisesta meille muka on koituva. Ja näin tehdessämme me viinitarhan omistajan, suuren Elämän edessä esiinnymme hänen poikansa surmaajina, olemme yhtä ruumista noiden murhaajain kanssa. Ja tätä totuutta emme voi tehdä tyhjäksi sillä farisealaisella tempulla, ettemme me itse omin käsin ole Jeesusta tappaneet, emmekä edes hyväksy juutalaisten menettelyä. Sillä tahtoessamme nauttia kaikkia niitä etuja, joita

tästä verenvuodatuksesta kuvittelemme itsellemme koituvan, luulotellessamme tulevamme taivaan perillisiksi sillä, että luoksemme hedelmiä pyytämään tullut poika tapetaan, me sittenkin olemme yhtyneet hänen surmaajiinsa. Kyllä meihin silloin kohdistuvat kaikessa ankaruudessaan Jeesuksen sanat: "Voi teitä, kirjanoppineet ja fariseukset, te ulkokullatut, kun rakennatte profeettain hautoja ja koristatte vanhurskasten hautakammioita, ja sanotte: 'Jos olisimme eläneet isäimme päivinä, emme olisi olleet osallisia heidän kanssaan profeettain vereen!' Niin todistatte siis itsestänne, että olette niiden lapsia, jotka tappoivat profeetat" Matt. 23: 29—31.

Jos siis tahdomme vapautua jäsenyydestä murhaajain kanssa ja tulla jäseniksi Kritusruumiiseen, täytyy meidän uudelleen etsiä se kivi, jonka rakentajat hylkäsivät, ja tehdä se elämämme peruskiveksi.

Synkkä ja kauhean nurinkurinen on meillä kristityillä kuva Maailmanopettajasta. Sillä mehän pääsemme Kristuksen luo vain sellaisten välimiesten kautta kuin Juudas Iskariot, Pilaatus ja ylimmäiset papit, Kristuksen surmaajat!

Toista on ottaa Maailmanopettaja vastaan sellaisena kuin aikojen salattu viisaus sen meille kirkastaa, sellaisena kuin hän esiintyy muissa suurissa uskonnoissa. Hän on todella Maailmanopettaja, joka on aina meidän kanssamme, joko julkisesti esiintyen, niinkuin viimeksi Palestiinassa, jollaista esiintymistä viisaat taas ennustavat tapahtuvaksi, tai vaikuttaen näkymättömänä henkiseltä tasolta. Hän se on edellämme kulkenut Isän täydellisyyteen, kyeten niinollen näyttämään meille oman kulkemansa tien samaa päämäärää kohti. Hänen käskyjensä ja neuvojensa seuraaminen kasvattaa meitä Hänen kaltaisuuttansa kohti. Niinkuin hän kirkastaa Isän tekemällä hänen tahtonsa ja käskynsä, samoin me taas kirkastamme Hänet itsessämme tekemällä Hänen käskyjensä ja neuvojensa mukaan.

Ja miksi emme Jeesusta seuraa? Siksi ettemme häntä rakasta. Siinä se todellinen vika on. Me emme rakasta häntä "enemmän kuin vaimoamme ja lapsiamme", emme enemmän kuin mukavuutta ja toimettomuutta, josta meidän pitäisi luopua Hänen tähtensä. Jos rakkaus Häneen tulisi meissä kyllin voimakkaaksi, silloin me päättäväisinä seuraisimme Hänen käskyjänsä. Sentähden on tärkeä tehtävämme kasvattaa itsessämme rakkautta. Ja se ei synny tyhjästä. Se syntyy meissä vain

siten, että vähitellen jätämme itsekkäät harrastuksemme ja leväperäisyytemme, ja ryhdymme palvelemaan Kristusta pienemmissä veljissämme, tekemällä jossakin muodossa työtä toisten hyväksi. Tässä **työssä** sitten kasvaa rakkausvoima itsestään. Sillä käyttö lisää, käyttämättömyys kuihduttaa.

Ja, veljeni, jos tahtoisit vastaanottaa jonkun käytännöllisen ohjeen opastukseksi Kristus-työhön, niin sanoisin: mieti ja harkitse näitä asioita, siksi kunnes ne sinun tajunnallesi kirkastuvat. Ryhdy sitten tekemään jotakin näin hankkimasi valon levittämiseksi maailmaan. Ja sitä voit tehdä ympäristössäsi puhumalla siitä sanomasta, jota Idän Tähti näidenkin kirjasten avulla koettaa tunnetuksi tehdä. Sinä voit ympäristössäsi näitä kirjasia lahjottaa, lainata ja myydä. Ja jos siinä työssä saat osaksesi pilkkaa ja painostusta, niin muista, että juuri siinä tulessa luonteesi puhdistuu, voimasi kasvaa ja vahvistuu. Tällä työllä ja vaivannäöllä sinä raivaat tietä Kristushengelle ihmisen sydämeen.

J. Hannula.

———ooo———

Sielu.

(Julkaisemme tässä **Sunday American**'in toimituskirjoituksen suomennettuna, joka puhuu puolestaan ja varmemmin kuin mikään muu todentaa teosofisten oppien olevan tulemassa aivan yleisiksi ja yleensä hyväksytyiksi. — Toim.)

David: Minun luomiseni on ollut ihmeellinen ja kauhistava... ja minun sieluni sen hyvin tiesi.

Hezekiel: Sielu, joka syntiä teki, on kuoleva.

Isaia: Hän oli antanut sielunsa kuolemaan.

Mitä on sielu?

Missä se on?

Onko hyvä uskoa sieluun ja sen kuolemattomuuteen ja hyö-

Ei ole ainoastaan hyvä, vaan myöskin tarpeellista ja viisasta uskoa että sinussa asuva sielu on kuolematon.

On hyvä äidin uskoa että hänen vastasyntynyt hampaaton lapsensa on jonain päivänä oleva Yhdysvaltain presidentti. Tämä usko saattaa lapsen tärkeämmäksi, enemmän huolta ja vaivaa ansaitsevaksi — presidenttiä kyllä kannattaa syöttää, pestä, pukea puolitusinaa kertaa päivässä.

Usko sielun kuolemattomuuteen saattaa ihmisen arvokkaammaksi, antaa enemmän kunnioitusta itseänsä ja sitä voimaa kohtaan joka on luonut ja hallitsee tätä maailman kaikkeutta.

Ei kukaan voisi kunnioittaa kuvanveistäjää joka loisi patsaita vain särkeäkseen ne niin pian kuin ne ovat valmiit. Ei kukaan kunnioittaisi sitä suurta voimaa joka hallitsee kaikkeutta jos täytyisi ajatella sen luovan ajattelevia, toimivia, kuolemattomuutta janoavia ihmisolentoja ainoastaan syöstäkseen heidät takaisin tyhjyyteen muutaman hetken kestävän elämän jälkeen.

Usko sielun kuolemattomuuteen on johdonmukaista, sillä, kuten Charles Fourier osoittaa, "Jumala ei petä luotujaan". Hän antaa heille toiveita, jotka on aijottu toteutettavaksi.

Ihminen on aina toivonut itselleen siipiä — voimaa lentää — ja tänään hän lentää.

dyttääkö tämä usko mitään?

Pikku tyttö leikkii nukellaan, asettaa sen kehtoon, puhelee sille ja pukee sitä, toivoo olevansa oikea äiti — ja jonain päivänä hänestä on tullut oikea äiti.

Luonto ei petä häntä enempää kuin se pettää hänen pikkuveljeään joka leikkii sotilasta ja metsästäjää ja myöhemmin on oikea sotilas ja metsästäjä.

Kaikkein yleismaailmallisin kaipaus ihmisolennoissa on sanomaton kaipuu ikuiseen elämään — se ei ole kaipuu perustuva raukkamaisuuteen, kuolemanpelkoon. Me emme tiedä mitä kuolema on, eläimet eivät tiedä mitä se on, eivätkä pelkää sitä.

Joku lukijoista saattaa ajatella että usko sielun kuolemattomuuteen ei ensinkään ole hyödyllistä. Mutta se ei ole ainoastaan "hyödyllistä" vaan koko sivistyksen kehittyminen tällä planeetalla olisi ollut mahdotonta ilman sitä. Ilman sitä olisi elämä hirveätä, toivotonta.

Nainen joka kadottaa lapsensa uskoo että se vielä elää haudan tuolla puolen, ja voi olla uskossaan onnelinen ja kyetä edelleen elämään. Äiti kuolee ja tytär on lohdutettu sillä tiedolla että hän tapaa äitinsä jälleen. Muuta lohdutusta ei löytyisi hänelle.

Kun sivistys ja kasvatus kehittyy, köyhyys katoaa ja sen mukana rikokset, tulee usko rangaistukseen haudan tuolla puolen tarpeettomaksi.

Vaan usko kuolemattomuuteen, ihmissuvun elähyttäjänä, on kestävä ikuisesti. Ja se on osoittautuva oikeutetuksi uskoksi.

Ikuinen voima ei niin harhaan johdattaisi ja pettäisi miljoonia yllätettyjä olentoja istuttamalla heihin toiveita jotka eivät milloinkaan toteutuisi.

"Mikä on sielu? Missä on sielu?" Näitä kysymyksiä ei milloinkaan tulla maan päällä vastaamaan. Kolme asiaa ovat todellisia.

Ensiksi — Aine — se luja maa jolla seisot, se aineellinen ruumis missä sielusi asuu ja marmori mistä veistäjä muodostaa patsaansa.

Toiseksi — Voima — se, joka liitettynä aineeseen kykenee muuntamaan sitä, höyry tai sähkö, auringonlämpö joka kokoaa

ainetta muodostaen pilviä ja sateen, salamat jotka lyövät korkeuksissa, voima joka vetää teräksen magneettiin.

Kolmanneksi — Henki eli Sielu, ajatteleva, suunnitteleva, tajuava valta joka hallitsee voimaa ja käyttää voimaa aineeseen aivankuin maanviljelijä auran maahan.

Voima suunnattuna aineeseen ja hengen hallitsemana muodostaa maan ja kaiken mitä se kantaa miksi hyvänsä Henki haluaa.

Ajatelkaamme soittajaa sellaista kuin Paderewski pianonsa ääressä. Siinä meillä on elämän kolminaisuus ja toiminta maan päällä. Piano edustaa ainetta. Sen avaimet, jänteet ja kaikupöytä ovat äänettömiä kunnes voima hengen ohjaamana suunnataan siihen synnyttämään sopusointuja.

Soittajan sormet edustavat voimaa. Sielu, hallitseva, tajuava, joka ymmärtää soittoa, koneita, matematiikkaa ja kaikkia tiedon aloja ohjaa sormia, voimaa, ja synnyttää säveleen.

Aivan kuten yksilöllisen soittajan henki kohdistaa voiman kuolleeseen aineeseen pianossa synnyttää sopusoinnun, samoin koko ihmiskunnan henki, suunnaten voiman ja tiedon tähän planeettaan, mikä oli alkuaan hirvittävä yhdistelmä erämaita, soita ja aarniometsiä, on muodostava sen ihanaksi maaksi, viljellyksi, kuivatuksi, kastelluksi, soveliaaksi elinpaikaksi sivistyneille ihmisille.

Missä on sielu? Ei missään. Onko soittajan sielu hänen korvassaan, hänen kuuloaistissaan? Ei.

Beethoven kirjoitti ihanimmat kappaleensa tultuaan kuuroksi, ja johti orkesteriaan vaikka ei itse kuullut ääntäkään. Musiikin sielulla hänessä ei ollut mitään tekemistä hänen korviensa kanssa samoinkuin Paderewskin tai Paganinin soitolla ei ole mitään yhteyttä heidän sormiensa tai lihastensa kanssa.

Ihmisen sielu on kaikkialla ja ei missään hänen ruumiissaan tai ympäristössään, samoinkuin Taivaallinen Sielu, joka hallitsee kaikkeutta ja kaikkia aurinkoja ja planeettoja on kaikkialla eikä missään.

Sinä olet oma sielusi, siinä on kaikki mitä sinua on olemassa lukuunottamatta kalkkia luissasi, lihaa, hiuksia, hermoja ja vaatteita — pelkkää ainetta.

Emme voi määritellä missä sielumme on, tai selittää eli nähdä sitä. Mutta voimme nähdä itsemme koko ihmiskunnan sielussa joka kuvastuu pienen lapsen suloisessa hymyssä, tai

vanhan vaimon enkelimäisessä, joka hoitelee lasta joka ei ole hänen omansa.

Näet sen Ranskassa nuorten miesten päättävissä kasvoissa jotka menevät kuolemaan maansa edestä. Eikö ole hyvä että he uskovat kuolemattomuuteen?

Voi sanoa, kuten suuri ranskalainen on kerran sanonut Korkeimmasta Olennosta: "Jos ei olisi ollut uskoa sielun kuolemattomuuteen, olisi ollut tarpeellista keksiä se."

Mutta tällaisen keksinnön tekeminen ei ole tarpeen. Kuolemattomuus on olemassa, tämä totuus on aina havaittavissa. Mikään muu ei ole mahdollista. Tiede opettaa että aine ja voima ovat häviämättömiä.

Kynttilä jonka poltat ei ole hävitetty. Aine josta se oli kokoonpantu on muuttanut muotoaan ja jokainen osanen voitaisi löytää kynttilän sydämen tuhasta tahi ilmasta jonne osa on haihtunut. Ei edes kynttilän liekki ole hävinnyt, vaan on se muodostunut lämmöksi, siis voimaksi.

Salaman voima joka on lyönyt pilvissä kymmenmiljoonan vuotta sitten on yhä olemassa. Voit nähdä sen ensi ukkosilmalla.

Onko uskottavaa, että jumalallinen viisaus, halliten tätä maailmaa ja kaikkea avaruutta, loisi ehdottomasti häviämätöntä kuollutta ainetta ja tajutonta voimaa ja samalla tuomita hävitykseen, tyhjyyteen tajuisen voiman eli hengen, Sielun, joka hallitsemalla voimaa ja ainetta kykenee synnyttämään sopusoinnun maailmaan?

Onko mitenkään ymmärrettävissä, että aines josta jalkojesi alla oleva matto on kudottu, voima mikä luo lämpöä huoneesi uunissa, olisi häviämätöntä, sallittaisi säilyä ikuisesti, ja se järki, joka tekee maton ja uunin, olisi tuomittu hävitykseen. Kaikkeudessa ei ole tuhlausta, ainoastaan runsautta, jota ihmiset kutsuvat tuhlaukseksi.

Voiko uskoa, että viisaus joka karttaa kaikkea tuhlausta säilyttämällä ikuisesti voimaa ja ainetta tuhlaisi ja alituisesti uudelleen loisi korkeampaa voimaa jota edustaa järki, tajunta, henki eli sielu.

Että epäusko sielun kuolemattomuuteen saattaa aikaan paljon pahaa on aivan epäilemätöntä.

Ei ole, kuten jotkut alkuperäiset henkilöt sanovat, että ihmiset tekisivät murhia ja kaikenkaltaisia rikoksia jos eivät us-

koisi palkintoon ja rangaistukseen kuoleman jälkeen.

Murhaaja tappaa ja varas varastaa — sen tosiasian uhallakin että molemmat uskovat ehdottomasti kuolemanjälkeiseen palkintoon ja rangaistukseen ja mumisevat vapisevin huulin rukouksia astuessaan vanginkoppiin tai mestauslavalle.

Samalla aikaa epäuskoinen, joka on kylliksi henkisesti kehittynyt omistaakseen oikeudentunnon, ei tee mitään rikoksia, ottamatta ensinkään huomioon jälkeentulevia palkinnoita tai rangaistuksia.

Mutta jatkuva epäusko sielun olemassaoloon kuolettaisi ja saattaisi ihmismielen epätoivoon. Yksilön elämä ei kestä kuin tunnin tällä planeetalla ja näköjään palajaa jälleen maahan samoinkuin me. Se ei ole kuin hetkinen ijäisyydessä.

Saadaksesi parhaimmat tulokset ajattelevan ihmisen työstä on hänet saatava ajattelemaan, että se kannattaa, että työ on sen arvoista.

Työ ja suunnitteleminen, itsekieltäyminen ja kärsiminen ja kärsivällisyys valtiomiehessä, väärinymmärretyn ja pilkatun tiedemiehen innostus, joka tekee tulevaisuuden työtä, puuttuisi inspiratsioonia ilman uskoa että on olemassa ikuinen elämä aineelle, voimalle ja hengelle, mitään ei tule tuhlatuksi, ei mitään hukatuksi ja että se hyvä minkä ihminen tekee elää ikuisesti hänen jälkeensä.

Usko kuolemattomuuteen, luottamus Oikeaan Voimaan joka hallitsee tätä maailmaa innostuttaa parhaita ihmisiä heidän parhaassa työssään ja ilman sitä uskoa maailma olisi kauhistuttava erämaa.

Tämä elämä on pikku lähde, joka pian kuivaa. Suuri kaikkeus ulkopuolella on ääretön valtameri. Pienoinen ihminen seisoo valtameren rannalla katsoen ulos, tehden kysymyksiä jotka eivät milloinkaan tule vastatuksi. Hän ei tiedä, mutta hänellä on rohkeutta uskoa — tämä usko on hänen voimansa ja pelastuksensa.

Suuri juutalainen runoilija Heine kysyy runossaan "Kysymyksiä": "Mistä, minne ja miksi?" ja vastaa itselleen ja muille kysyjille runonsa viimeisessä säkeistössä, että "aallot huokaa ikuisessa kuohussaan, tuuli ulvoo ja pilvet ne kulkee. Tähdet ne kylminä loistaa — ja hupsu odottaa vastausta.

Niin kyynillinen kuin viimeinen rivi onkin, on sillä arvonsa. Ihmisen on kysyttävä näitä kysymyksiä, hän on aina niitä kysy-

nyt ja hän on aina niitä kysyvä. Mutta vain "hupsu odottaa vastausta".

Viisas tietää, että huokaavat laineet, ulvovat tuulet, kulkevat pilvet ja loistavat tähdet, niin "kylmän välinpitämättömiä" kuin ovatkin, voidaan ihmisneron voimalla pakottaa vastaamaan näihin kysymyksiin.

Seisoen ajan rannalla ei hän kykene saamaan selkoa alkuperästään eikä näkemään tulevaisuuttaan. Mutta hän voi hallita noita tuulia, vastustaa noita aaltoja ja laskea ja mitata kaukaisempienkin tähtien mittasuhteet — kaiken sen suorittaa hän aivojensa voimalla, voimalla joka ei milloinkaan voi kuolla.

Jotkut ihmiset ovat kykenevämpiä kuin toiset, sillä heidän henkensä saa puhua paremmin kehittyneiden aivojen ja ruumiiden kautta kuin toiset. Asetappa etevin taiteilija soittamaan viululla joka ei ole vireessä ja saat kuulla mitä kauheimpia epäsointuja. Parhain musiikkimies ei saata tuoda ilmi taidettaan ellei hänellä ole oikeaa instrumenttia. Suuri sielu ei saata tuoda ilmi itseään kehittymättömän ruumiin ja aivojen kautta.

Saman tarkoituksen tähden kuin ihmisetkin ovat täällä, ovat Sielutkin täällä, kehittyäkseen äidin rakkauden, aviomiehen ja vaimon kiintymyksen kautta, tehdä ihmisolennot paremmaksi ja paremmaksi, että henki voisi ilmentää itsensä heidän kauttaan ja synnyttää maailmaan sopusointua.

Minun luomiseni on ollut ihmeellinen ja kauhistava ja minun sieluni tiesi sen aivan hyvin, sanoi kuningas David.

Ihmeellinen ja kauhistava on ihmisen sielu, joka ei tarvitse mitään olopaikkaa, ei ole missään, halliten tätä maailmaa ja eläen ikuisesti ajassa jolla ei ole mitään loppua ja avaruudessa jolla ei ole mitään ääriä.

———ooo———

Teosofiaa lapsille.

Keijukaiset.

Oletko milloinkaan ihmetellyt kuka saattaa kukkaset kasvamaan ja miten ne muodostuvat niin kauniisiin muotoihin ja väreihin? Muistathan että kerroin sinulle keijuista joita näkee ihanassa maassa yöllä. Kukat ovat heidän työtänsä He saattavat kukat kasvamaan ja he tuhlaavat sangen paljon aikaansa koettaessaan saada ne niin sievän muotoisiksi ja niin ihanan värisiksi kuin mahdollista. Eivätkö he olekin näppäriä? Sinä tai minä emme osaisi tehdä mitään sellaista. Mutta jumalapa ei tahdokaan meitä tekemään sellaista työtä. Hänellä on meille toisenlaisia tehtäviä maailmassa.

Keijut ovat hyvin ylpeitä työstään ja he ovat mielissään kun heidän työnsä huomataan ja sitä ihaillaan. Kun ihailemme kaunista kukkaa ja iloitsemme sen kauneudesta tuntee se pikkukeiju joka kukan on tehnyt itsensä niin iloiseksi. Vaan jos raa'asti repäiset sen ja huolimattomasti käsittelet sitä ja ehkä heität sen pois kuumalle pölyiselle tielle, koskee se pikku-keijun sydämeen. Hän rakasti kukkaa ja teki sen niin hyvin kuin mahdollista ja on tietysti pahoillaan nähdessään työnsä turmeltuna. Ja sitäpaitsi kukkaraukka, vaikka ei kykenekään ajattelemaan kuten sinä ja minä, ja voi tuntea vain hyvin, hyvin vähän, tuntee kuitenkin kylliksi ollakseen pikkuruisen suruissaan kun ei sitä kohdella hyvin. Sillä katsohan, kukkanen ja keiju joka sen teki, ovat kaikkein pienimpiä jumalan maailmassa. Mehän tahdomme olla hyvin helliä näille pienoisille, emmekö tahdokin?

Toiset keijuista auttavat hyönteisiä laittamaan niiden ihmeellisiä pukuja. He maalaavat kaikki nuo loistavat värit niiden siiville ja selkään, ja luulenpa että perhonen on hyvin mielissään omistaessaan niin ihanan puvun, jonka on tehnyt suloinen pikku keiju, etkö sinäkin luule? Sitten on olemassa toisenlaisia keijuja, jotka elävät puissa ja käyttävät vihreitä pukuja, aivan puun omaa väriä. Minkä näköisiä he ovat? No hiukan niinkuin mekin, pienempiä vain, loistavampia ja kauniimmin

puettuja. Toiset heistä ovat niinkin pieniä kuin linnut, ne jotka tekevät kukkia; mutta ne jotka elävät puissa ovat isompia, joskus niinkin isoja kuin kolmen jalan mittasia. He pukeutuvat mitä ihanimpiin pukuihin ja mitä ihmeellisimpiin ja loistavimpiin väreihin; he ovat hyvin vilkkaita ja keveitä ja rakastavat tanssia yhdessä auringonsäteissä. He ovat hyvin arkoja ja tavallisesti juoksevat pois kun näkevät ihmisiä tulevan, eivätkä he mielellään tahdo asua likellä suurta taloryhmää, sillä he pelkäävät sellaista suurta melua. Joskus metsässä ollessasi, jos olet hyvin hiljaa ja tunnet itsesi hyvin onnelliseksi, pikku keiju voi tulla likelle ja tarkastella hullunkurista ihmisolentoa. He saattavat nähdä meidät, vaikka me emme usein näekään heitä. Sinä tahtoisit nähdä heitä? Ehkäpä joskus näetkin.

Onpa vielä keijuja jotka elävät virroissa ja meressä, ja jotka leikkivät vedellä ja saattavat sen välkehtimään ja virtaamaan. Joki-keijut käyttävät vihreitä pukuja samoinkuin puukeijutkin, mutta kaikkein ihmeellisimpiä ovat meri-keijut. Heidän suurin huvinsa on ratsastaa suurten aaltojen harjalla ja heittää ilmaan valkeata vaahtoa kun aalto särkyy. Sitten on toisia jotka asustavat ylhäällä pilvissä ja heillä on riemua tehdessään taivaan kauniin näköiseksi. He sommittelevat pilviä kaikenlaisiin omituisiin ja ihmeellisiin muotoihin. Näillä keijuilla on pitkä, pitkä tukka ja kun he lentävät ilmassa liehuu heidän pitkä tukkansa takana.

Vielä on olemassa hullunkurisia pieniä olentoja, jotka asuvat alhaalla maassa, kaivosten pohjalla ja aivan maan sisällä. Heidän työnänsä on auttaa kaikkien niiden kauniiden ja käytännöllisten aineiden muodostamisessa joita me kaivamme maasta, rautaa ja kultaa ja hopeaa ja loistavia jalokiviä. Joskus syvällä kaivoksessa, kun kaikki on hiljaista, voivat ihmiset kuulla niiden koputtelevan ja naputtelevan. Heitä kutsutaan tontuiksi, ja jos joskus satut näkemään heitä, niin näet omituisen pienen olennon, pitkäpartaisen ja huippulakkisen. Kerran eräs ystäväni oli lepäämässä auringonpaisteessa yksinäisellä nummella Skotlannissa, kun joitakin pieniä tonttuja tuli varovasti hiipien tirkistämään häntä. Hänen täytyi olla hyvin hiljaa, sillä jos hän olisi liikahtanut olisivat ne juosseet pois ja piiloittaneet itsensä suurten kivien ja kukkuloiden taakse. Ja erään toisen kerran kun hän istui virran reunalla metsässä, näki hän katsahtaessaan ylös suloisen pienen kukka-keijun keinu-

massa kuusaman kukan varrella ja katselemassa häntä.

Näethän että keijut tekevät paljon työtä maailmassa. He tekevät sen hyödylliseksi ja ihanaksi meille ja minä arvelen että meidän tulisi muistaa sitä ja lähettää heille kiitoksemme ajatuksissamme, etkö sinäkin? Me emme tulisi toimeen ilman heitä, ja muista että vaikka et saisikaan vilahdukselta nähdä keijukaisia, et kuitenkaan voi olla tuntematta heidän työnsä vaikutusta koko päivän pitkään. Keijut ne ovat jotka saavat kukat kasvamaan ja tuulet puhaltamaan ja he ne saavat tulenkin palamaan. Ne keijut jotka saattavat tulen palamaan, ovat hyvin suurenmoisia keijuja. Heillä on kullanpunaiset puvut, ja kun tuli palaa iloisesti ja humisee ylös savutorvesta talvella, lentävät tulen keijut ylös liekkien kanssa ja ovat riemuissaan. Me emme voisi elää tulessa, voisimmeko? Se polttaisi meidät poroksi jos yrittäisimme. Mutta tulenkeijut pitävät siitä. He eivät voisi muualla eläkään.

Näet siis, että tulikeijut saavat tulen palamaan, vedenkeijut eli vedenneidot saattavat veden kimaltelemaan, tuulenkeijut saattavat tuulet puhaltamaan ja kukka-keijut saattavat kukat ja puut kasvamaan kauniiksi. Mitä tekisimmekään ilman heitä?

Nyt onkin aika mennä nukkumaan. Sanokaamme hyvää yötä ruusuille ja pikku keijulle, joka ne on tehnyt.

———ooo———

Sivistyskansojen uskontojen perustajat

Hinduismi.

a) Veedan uskonto. Muinaisintialaisten uskonto, vanha Veedan uskonto, opetti esoteerisissa opeissaan: Yli kaikkia muuntuvaisia ilmiöitä on luova ja ylläpitävä voima: Brahma. Se on henki, (järki), ei persona. Brahma asuu ihmisessä, kansoissa, maailmankaikkeudessa. Se on korkein, siinä on kaikkien perustus. Olentojen päämäärä on kohottauminen alkuperäiseen puhtauteen; heidän pitää palata jälleen tuohon puhtaaseen olentoon, josta he ovat lähteneet; heidän pitää pyrkiä autuuden täydellisyyteen. Ainoastaan se, joka on tullut korkeimman tuntemiseen, saa nauttia totista onnellisuutta. Ainoastaan se, joka on tuntenut tämän olennon, löytänyt sen itsessänsä ja itsensä siinä, sekä voi sanoa: tämä on minun totinen olentoni, iäinen itseni, Brahma olen minä! se on saavuttanut autuaallisuuden.

b) Krishna. Bhagavad-gita uuden hinduismin pyhä perustuskirja opettaa: henki on maailmankaikkeuden sielu. Katoovaisia kappaleita elähyttää iäinen henki. Se on selittämätön ja ääretön, ei synny, ei kuole, on, oli ja on aina oleva samana henkenä. Samoinkuin ihminen muuttaa vanhat vaatteensa, samoin henki muuttaa vanhan ruumiinsa ja ilmenee uudessa. Etsi hengestä turvaa. Alhainen on se, joka etsii palkintoa.

Buddha.

Hinduismin jälkeen esiintyi Intiassa Buddha. Hän sanoi ettei autuus ole ulkonaisissa töissä, vaan mielenlaadussa, sydämen ja vaelluksen puhtaudessa, armeliaisuudessa, itsensä uhraavassa rakkaudessa lähimäistä kohtaan. Buddhi (valistus, herätys), on vapahduksen välikappale. Ei itsekidutuksen (asketismin) eikä ulkonaisten keinojen kautta, vaan ainoastaan tuntemalla itsessään asuvan hengen ja yhtymällä tähän ainoaan, äärettömään olentoon sekä henkeänsä kehittämällä ihminen voi saavuttaa korkeimman onnen.

Buddha opetti: maailma on täynnä kärsimyksiä; kärsimyksien lähde ovat himot; himot pitää kuolettaa: löytyy tie, jolla ne kuoletetaan ja päästään niistä vapaaksi. Tämä tie on kahdeksankertainen: 1) Puhtaat aikomukset — taikauskon ja epäuskon karttaminen; 2) puhtaat päämäärät: arvoisat kyvykkäälle ja vakavalle mielelle; 3) puhtaat puheet: luotettavat, vilpittömät, hyvänsuopaiset; 4) oikea käyttäyminen: puhdas, siveellinen, rauhaisa; 5) oikea elämäntapa: ei saa vahingoittaa eikä piinata ainoatakaan elävää olentoa; 6) oikea ponnistaminen: mielen hillitsemys ja itsensä kasvattaminen; 7) oikea mietiskely: toimellinen ja herännyt mieli kaiken hyvän etsimisessä; 8) oikea syventyminen: elämän korkeimpien kysymysten vakava mietiskely.

Ainoastaan tietäminen voi vapahtaa; minun tietämiseni vapahtaa minut. Buddha ei vapahda ihmisiä, vaan hän opettaa heitä, kuinka he voivat vapahtaa itsensä, niinkuin hänkin vapahti itsensä. Toinen ihminen ei voi toista vapahtaa. Jokainen pitää itse vapahtaa itsensä. "Ainoastaan totuus voi vapahtaa teitä kaikesta pahasta." Ei maailmassa ole muuta vapahtajaa kuin totuus. Luottakaa siihen, silloinkin kun ette voi sitä käsittää, vaikkapa se ehkä ensialussa teissä herättäisikin vastenmielisyyttä.

Uskokaa totuutta ja eläkää totuudenhengen mukaisesti. Totuudenhengen valtakunta tulee julistettavaksi maan päällä; se tulee kasvamaan ja laajenemaan; oikeus, hyvä tahto ja rauha tulevat vallitsemaan ihmisten keskuudessa. Silloin ei ole erotusta ihmisten kesken värin, muodon, aseman, säädyn tai muun ulkonaisen määräyksen suhteen. Kaikki ovat veljiä. Erotus on vain se, mikä syntyy ajattelevan ja ajattelemattoman ihmisen välillä. Totuus on elämän viimeinen päämaali; sentähden syntyy maailmoita, että totuus tulisi niissä asumaan. Kaikki, joissa on henki, janoovat totuutta.

Mutta yksinään taisteleva ihminen, joka on päättänyt tehdä totuuden etsimisen elämänsä päämaaliksi, voi tulla heikoksi ja palata jälleen epäuskon kautta vanhoihin tapoihin, vanhaan uskoonsa. — Seiskää siis yhdessä, auttakaa ja vahvistakaa toinen toistanne ahkeroimisessa. Olkaa veljekset, sovinnolliset rakkaudessa, pyhyydessä ja innostuksessanne totuuden puolesta. Tämä on se pyhä veljeys, Sangha, joka Buddhan kirkossa on kaikkien valaistujen uskonto. Se, joka käsittää totuuden, hä-

nelle sarastaa viisauden aamu. Se, joka tulee heränneeksi, on saavuttanut sen ainoan tarpeellisen. Jos emme siihen päämaaliin saavu, on koko elämämme mennyt hukkaan.

Voittakaa viha rakkaudella, lannistakaa paha hyvällä; vallottakaa ahne anteliaisuudella; kuolettakaa valhe totuudella. Viha ei vielä milloinkaan ole sammunut vihalla, ainoastaan rakkaudella.

Sääliväisyys ja rajaton armeliaisuus meidän kärsimystemme ja tietämättömyytemme tähden oli se, joka pakotti Buddhan ja Kristuksen julistamaan oppinsa. Tietämättömyytemme, tahi synnyinnäinen henkinen sokeutemme on se, joka estää meitä omalla voimallamme löytämästä vapahduksen tietä tässä samsarassa, syntymän, kärsimyksen ja kuolevaisuuden maailmassa.

Buddhismille on mahdotonta, että uskonto ja tiede olisivat ristiriidassa keskenänsä. Se on buddhismin kanssa sopusointuista, että uskonto omistaa kaikki, joka perusteellisen tieteen nojalla näyttäytyy olevan totuus. Buddha rajottuu ainoastansa siihen, että hän julistaa totuuden olevan sen, joka vapahtaa meitä tietämättömyydestä.

Zoroaster.

Zarathustra eli Zoroaster, iranilaisten uskonnon perustaja vastusti eri jumalain palvelemista; hän julisti ainoastaan yhden henkisen, siveellisen jumaluuden, Ahura Mazdan (viisauden hengen) korkeimmaksi. Se on totinen ja pyhin puhtaus, siinä yksin on autuaallisuus. Tämä luotujen esikoinen asuu ainaisessa valossa. Tämä valo — totuuden valo, on se, jota kutsutaan uskonnoksi. Pyhä sana on sen ruumis. Ainoastaan tieto varjelee paheista; täydellisin voi asua ainoastaan viisaan ja hurskaan sydämessä.

Ahura Mazda (korkein pyhä, järki) opetti Zoroasterille: valvo että ajatuksesi, puheesi ja toimintasi aina olisivat puhtaat; ole kohtuullinen; harrasta kaikessa totuutta; tee kaikki voitavasi edistääksesi kanssaihmistesi onnea; laajenna valon (järjen) ja vähennä pimeyden (järjettömyyden) mahtia. Rakastakoon henkesi sitä, missä viisaus oleskelee.

Konfutse.

Konfutsen eli Konfusiuksen oppi muodostaa kiinalaisten henkisen elämän keskipisteen. Hän pani erinäisen painon ta-

pain puhtaudelle. Erakko-elämää hän ei miksikään arvostanut. Rukoukselle ei hän pannut suurta arvoa, eikä uskonut ilmestyksiä. — "Jos", sanoi hän — "ihmisjärki olisi ainoastaan erinäisen alkuvoiman (Yang) ilmenemismuoto, sen voiman, joka taivaallisena lakina muodostaa ja ylläpitää maailmaa sen lakisiteisessä järjestyksessä, silloin hyve ei ole kaukana ihmisestä. Totuus on niin hyvin ihmisen kuin taivaan laki. Jos sentähden hyvä on identtinen ihmisen sisällisen järjen kanssa ja tämä taas identtinen ikivoiman (Yang), kanssa niin paha ei voi olla mitään varsinaista, vastakkaisesta tahdon vaikutuksesta riippuvaista, mutta se on ainoastaan tämän järjentoiminnan ehkäisemistä, puutosta, toimettomuutta, lepoa (Yn)." "Tee hyvää joka hetki ja joka paikassa kaikkien olosuhteiden vallitessa, missä suinkin siihen tilaisuus ilmestyy, siten tulet viisaaksi ja hyväksi."

"Uskollisuus on kasvattajan ja moraalin ihanne." "Uskollinen on täydellinen mies." Mitä Konfutse erittäinkin arvosti, oli rakkaus. Ainoastaan rakkauden kautta voi ihmisten yhdyselämä perheissä, seuroissa. seurakunnissa ja valtioissa toteutua. Rakkauden olento ei ole missään muussa kuin omaa hyötyä etsimättömässä, itsensäuhraavassa rakkaudessa toisten parhaaksi. Konfutse oli Sokrateenlainen moralifilosofi, mutta samalla valtiomies (politikoitsija).

Laotse.

Laotse Kiinassa opetti: löytyy korkein totuus, se on personaton, näkymätön ja ääretön olento; hän nimittä tätä Taoksi. Tao on järki, laki. Tao on kaikkialla, eikä se ole mistään poissuljettu. Se on kaiken olemisen ainoa perustus ja syy. Ainoastaan se, joka on vapautunut himoista ja alkanut miettiä, tutkia sisällistä ihmistänsä: ainoastaan se käsittää Taoa. Joka totisesti tuntee Taon, täydellisesti antautuu sen johdettavaksi, tulee yhdeksi sen kanssa, sen lapseksi, ja tottelee Taon käskyjä, se näkee Taon täydellisyyden valossa ja palautuu kirkkauteena iäisessä elämässä. Laotsen siveysoppi johtuu hänen jumaluusopistansa ja kehittyy hänen esittämässään siveellisyysihanteessa: "pyhästä ihmisestä".

Laotse sanoi: se, joka on oppinut tuntemaan iäisen järjen tahdon, on valaistu. Jos kansa tahtoo pysyä tuntematta iäistä järkeä, viepi se demoralisatsioniin (tapainturmelukseen) ja on-

nettomuuteen. Se, joka tahtoo oppia tuntemaan iäisen järjen, se sen kyllä tulee käsittämään. Joka sen käsittää, on hurskas; hurskas on Tao. Pyhä ihminen ei koskaan tahdo asettua ensimäiseksi: s. o. hän kieltää oman itsensä, itsekkäisyytensä, on sävyisä, nöyrä, himoton, vaatimaton, rauhallinen ja toimii maailmalle näkymättömänä. Hyvää ihmistä hän kohtelee rakkaudella, pahaa samalla tavalla. Pyhä ihminen tekee hyvää odottamatta siitä palkintoa. "Sanani ovat helposti ymmärrettävät ja seurattavat — eikä kumminkaan kukaan tahdo käsittää ja täyttää niitä." "Minun sanani eivät ole minun, vaan Taon, josta ne ovat lähteneet — mutta Tao jääpi ihmiskunnalle käsittämättömäksi: siitä syystä ihmiset väärin ymmärsivät minut ja minun oppini."

Egyptiläiset.

.. Viisaimmat ja eniten jumalaapelkääväiset kaikista maailman kansoista, egyptiläiset, opettivat, että löytyy Ainoa, eikä ketään muuta. Tämä yksi ainoa, Amon on kaikki täyttävä ja järjestävä intelligenssi (äly), voima, järki, joka elähyttää kaikkea luotua. "Jokainen luotu on saanut alkunsa kaikkeuden elähyttävästä ruumiista, sekä on osa jumalallisesta, vilpittömästä hengestä. Se, joka etsii sitä, näkee sen kaikkialla, nauttii joka silmänräpäys sen herrauden täydellisyydestä. Täydellisimpänä säteilee sen pyhä alttari ihmisen sydämessä, edellytyksellä, että tämä on puhdas sekä rakkautta uhkuva. Rakkaus on suurempi kuin uhri." "Ihmisen korkein onni on yhdysolo Amonin puhtaan hengen kanssa."

Mutta, "ainoastansa ne, jotka rakkauden ja puhtaan elämän kautta ovat tulleet valon hengen kaltaisiksi, voivat hänen kanssansa yhdistyä." Kuinka puhdas ja kehittynyt jumalkäsite egyptiläisillä oli jo Mooseksen aikana, näyttävät sanat Pentaurin rukouksessa, jossa muun muassa sanotaan: "Amon, minun isäni, minä tiedän, minkäkaltainen sinä olet: rakkautta uhkuvalla sydämellä sinä hallitset: onnellinen se, joka sinut tuntee; armeliaisuuden herra, jonka rakkaus on loppumaton, jonka hyvyys virvottaa sielut; sinä olet elämän, terveyden ja voiman herra, sinua minä huudan, isä, katso minun puoleeni."

MAAILMAN VIISAAT JA AJATTELIJAT.

Sokrates.

Kreikkalainen filosofi Sokrates oli ensimäinen, joka käsitti itsessänsä, sisimmässänsä jumaluuden. Itsessänsä, oman tietoisuutensa piirissä, näin hän opetti, kantaa ihminen jumaluuden periaatteen, josta kaiken tosihyvän ja itseolemuksen iäisen periaatteen täytyy kehittyä. Ihmisen velvollisuus on siis ainoastaan vieraantua ulkonaisesta ja syvällisentyä sisälliseensä, sekä kohottautua turhasta, totiseen, järjelliseen elämään. "Tunne itsesi", on viisauden päämaali.

Kansakuntien uskontojen kaikkien jumalien yli kohouupi nyt maailmaamuodostava järki pääasiaksi maailmanjärjestyksessä sekä ainoaksi ihmisyyden ja siveellisyyden määrääjäksi ja mittakaavaksi. Kaikki maailmassa on järjestetty parhaimman päämäärän ja yhden ainoan suunnitelman mukaan. Korkein jumalallinen järki on koko maailman luoja ja ohjaaja. Ihmiskunnan sielu oli Sokrateen mielestä jumalallinen, identtinen jumalallisen järjen kanssa. Siveellisyys on järjellistä ja ihmisen elämänlähteen arvoisuudelle sovelias. Itsetietoinen siveellinen aikomus, ymmärtäminen, taito ja avu ovat hyveitä, — erilaiset avut ovat hyveen eri muotoja. Sokrateen mielestä ovat kaikki himot epätahallisia, siitä syystä että ne syntyvät tietämättömyydestä.

Plato.

Kun Sokrates opetti että totinen on samalla hyvä, niin opetti Plato sen lisäksi että hyvän idean eli ihanteen tutkiminen on tieteen päämäärä. Tämän saavuttamiseksi tulee meidän harrastaa hyvyyttä. Ihmisen pitää kaikkinensa kääntyä ihanteeseensa: ja juuri filosofia, tietäminen, nostaa hänet maallisesta pölystä, vapahtaa hänet aineellisista kahleista ja pimeydestä; se antaa hänen ulkonaisen etuisuutensa kuolla, että sisälliset avut tulisivat eläviksi; se kuolettaa kuoleman, että ihminen voisi tulla tuon korkeimman ihanteensa kaltaiseksi puhtaudessa. Tieteen tutkiminen on kohottautuminen iankaikkista valoa kohti.

Korkein idea eli hyvän ihanne on korkein jumaluus: se on ikäänkuin aurinko ideain maailmassa; se on kaiken tieteen tut-

kimisen päämäärä. Ainoastaan hyvän tähden kaikki on saanut olemuksensa. Sentähden ihminenkin sisällänsä tuntee kaipauksen, vedon parempaan elämään; ikävöimisen korkeamman saavuttamiseen, pyrkimyksen päästä näiden ihanteiden kaltaiseksi. Tämä ihmisen luonnon sisällinen veto, joka pakottaa ihmisen etsimään luojaansa ja johdattaa hänet jumalantuntemiseen, on juuri rakkaus. Se on syvällisimmästä tunteesta lähtevä jumalan tuntemisen ikävöiminen, joka on totinen, henkinen elämä.

Platon filosofian päämäärä ei ole halu, himo, eikä myöskään ihmisen oppisuus, eli tieto, mutta hänen olentonsa muuttuminen jumalan kaltaiseksi; elämän vapahdus, sielujen vapautuminen eksytyksistä ja synneistä; ihmisen pääseminen totisen ja hyvän valtakuntaan sekä mahdollisin jumalankaltaisuus. Totinen uskonto on identtinen totisen filosofian kanssa.

Aristoteles.

Aristoteles asettaa muodon, platolaisen ihanteellisen olennon sijalle. Eläväin olentojen olemus on samalla niiden päämaali sekä liikkeen vaikuttava syy. Tämä muoto on oleva kuolematon, aineeton, aktualinen (vaikuttava) energia eli pontevuus. Tästä seuraa että tämän muodon olento on puhtaasti henkinen. Siitä syystä se on itse jumaluus. Tämä itsessänsä ajatteleva iäinen ymmärrys eli absoluutinen henki täydellisimpänä on se, jota kaikki rakastavat, ja jonka kaltaiseksi jokainen koettaa tulla. Puhtaasti siveellinen elämä on ihmisen tarkotus: se on hänen elämänsä korkein maali. Tämä antaa puhtaimman ja täydellisimmän tyydytyksen. Sentähden semmoinen, puhtaan ajatuksen toiminnalle pyhitetty elämä, on täydellisempi kuin toimekas elämä, joka ainoastaan tuottaa rauhattomuutta ja huolta. Ainoastaan ajallisen (intellektualisen) elämän kautta saavuttaa ihminen onnellisuuden. Oikeus on kaikkien avujen pääkäsite; se on täydellisin hyve, koskapa se tekee mahdolliseksi kaikkien muiden hyveiden täyttämisen.

Stoalaiset.

Stoalaiset opettivat: Jumala ja maailma alkuperäisesti on yksi ja sama. Maailmassa oleva tehollinen (aktivinen) prinsiipi, vaikuttava voima, on elävä, järjellinen, iäisesti täydellinen olento, joka on luonut aineenkin ja on olemassa kaikkialla maailmankaikkeudessa. Korkeimman intelligenssin periaate,

järki, on järjestänyt maailman kaikkine osinensa yhtenäiseksi, aikomuksellisesti kehittyneeksi kokonaisuudeksi, jossa kaikki ilmiöt välttämättömyyden vaatimuksesta syntyvät, seuraavat toinen toistansa, määrätyn, muuttumattoman luonnonjärjestyksen mukaisesti; tämä oli stoalainen faktum eli kohtalo, sallima.

Stoalainen opinydin tarkottaa etukädessä ihmiselämän siveellistä puhtautta.

Ihmisluonteessa ei mikään ilmesty selvemmin kuin pyrkimys onnellisuuteen. Kuka on onnellinen? Onnellinen on se, joka elää luonnonmukaisesti, eikä tee mitään, mikä on ristiriidassa luonnonlakien, maailmanjärjestyksen ja sen kanssa identtisen jumalan tahdon kanssa. Onnellisuus ja hyve ovat yksi ja sama. Luonnollinen elämä on yhtä siveellisen elämän kanssa. Siis elääksensä jumalan tahdon mukaisesti pitää ihmisen tahdon alistua henkisen prinsiipin rajottamattoman tahdon alaiseksi; siten se voi täydellisesti voittaa lihalliset himot.

Hyve on tietäminen, joka oikein käsittää asiain arvon. Mutta ilman toimintaa, tekoja, ei ole mitään avua eli hyvettä. Hyve on tietäminen, jonka ehdoton toiminta on sitä vastaava seuraus.

Jo ennen Kristuksen aikaa opettivat stoalaiset että jumala on henki, koko luontoa elvyttävä järki, kaikki vaikuttava syy, kaikkeuden sielu. Hän on ainoastaan järki meissä itsessämme; elävä, pyhä henki asuu meissä, ja se on kaiken hyvän ja pahan vartija.

Stoalainen Seneka uskonnollisessa käsitteessänsä panee pääpainon erottamattomasti siveelliselle tahdolle ja hurskaalle mielelle. Ei ole tarvis, sanoo hän, nostaa käsiä taivasta kohti; jumala on lähelläsi, hän on ympärilläsi, sinussa itsessäsi. Ei ole tarvis rakentaa hänelle kivestä temppeleitä, mutta valmistettakoon hänelle asunto kunkin ihmisen omassa rinnassa. Ainoastaan puhtaalla tahdolla ja vilpittömällä mielellä on häntä palveltava.

Syvämietteisintä mitä Paavali milloinkaan on sanonut: "Jumala ei ole kaukana yhdestäkään meistä, hänessä me elämme, liikumme ja olemme" on nähtävästi aivan samaa, mitä jo stoalaisetkin opettivat. Stoalaisuus ilmenee selvästi neljännessä evankeliumissa. "Alussa oli Logos" —. Uuden Testamentin kirjotuksissa on erityisiä otteita stoalaisesta viisaudesta. Esim. "Viisas on kuningas ja pappi, viisas on oikeutta harrastava tuomari". (1 Piet. 2: 9 ja 1 Kor. 2: 15.)

VIISAUSTIETEILIJÄT 18:NNELLA JA 19:NNELLÄ VUOSISADALLA.

Koska aikomuksemme tässä on ainoastaan lyhyimmiten katsastaa niiden filosofisten suuntien eri edustajia, jotka maailmanhistoriassa ovat merkillisimmät, tahdomme nyt täydellisentää yllämainittuja esittämällä Europan syvämietteisimpiä ajattelijoita 18:nnelta ja 19:nneltä vuosisadalta.

Spinoza.

Alamme Spinozasta. Käsitteensä korkeimmasta hyvästä ja koko siveysoppinsa hän perusti siihen, että ihminen, järkevänä olentona omistaa itsessänsä tarpeellisen ja selvän käsitteen jumalasta, absoluutisesta olennosta. Koska siis jumalllisen olennon idea muodostaa ihmisjärjen ihanteen, niin siitä seuraa, että korkeimman hyvän ihmisessä tulee ilmetä täydellisenä ja elävänä tietona jumalasta. Mitä täydellisemmästi tämä ihanne sielussa kehittyy, sitä selvemmin opimme myöskin tuntemaan jumalan: sitä enemmän syntyy meissä halu täyttää hänen tahtoansa ja siinä juuri onkin ihmisen onnellisuus. Se, että ihmisen pitää pyrkiä täydellisen ihanteen saavuttamiseen, sekä sallia että tämä ihanne johtaa koko hänen elämänsä, on Spinozan etikan varsinainen periaate.

Ihmisen elämän pitää muodostua siksi, että sielu voi täyttää korkeimman hyvän vaatimukset; ja mitä se on muuta, kuin rakkautta jumalaan, korkeimpaan hyvään? Tämän rakkauden tulee perustua tietämiseen. Täydellinen tietäminen synnyttää täydellisen rakkauden, eikä sokea usko personalliseen jumalaan. Sillä mahdotonta on omistaa täydellistä rakkautta ilman selvää, elävää tietoa. Ainoastaan täydellistä voimme rakastaa. Ihmisen koko onnellisuus onkin juuri täydellisyyden rakkaudessa. Jos ihminen rakastaa tuota täydellistä, muuttumatonta olentoa, niin hänelle on mahdotonta vaipua lihallisuuden rapakkoon. Tämä rakkaus on kaiken hyvän juuri ja alku, vapahdus kaikesta pahasta.

Spinoza ei käsittänyt personallista jumalaa. Hänen aikalaisensa pitivät häntä jumalankieltäjänä (ateistina). Goethe nimittää häntä kumminkin kunnioittavalla nimellä: "kristinianissimus" = suurin kristitty. Schleiermacher, Europan suurin jumaluusoppinut, sanoo hänestä: Spinozan sielun täytti tykkänänsä korkein maailmanhenki, jonka alku ja loppu on ääretön,

maailmankaikkeus oli hänen ainoa rakkautensa; uskontoa ja pyhää henkeä täynnä ilman opetuslapsia ja porvarioikeuksia oli hän mestari tieteessänsä; hänen henkensä kohottausi ylemmäksi kaikkea jokapäiväisyyttä (profaanista).

Kant.

Kant osotti että ne todisteet, joilla dogmaatisen metafyysikan eli opinkappaleiden perusteellisuuden nojalla oli koetettu päästä vakavaan demonstratiiviseen (todellisuutta todistavaan) personallisen jumalan olennon tuntemiseen, ovat hairauttavat ja eksyttävät. Teoreettinen (tietopuolinen) todistus on tässä suhteessa mahdoton. Suoralle käytännölliselle tutkimukselle jääpi siis jumalan personallinen olemus ainaisesti todistamattomaksi (problematiseksi).

Kaikki laki, sanoo Kant, syntyy järjestä, joka on joka ihmisen sisällinen korkeampi luonto. Minä, edellytyksellä että elän järjessä, ja olen järkevä, annan itselleni lait, koska minä samalla olen näkyväinen, yksilöllinen olento. Rakkaus on lain täyttämys. Kaikki mitä laki vaatii, sen itsestänsä, kenenkään vaatimuksetta täyttää rakkaus. Se on elämänvoima, joka mielellänsä täyttää kaiken pakollisen "niin olla pitämisen".

Kant perustaa siveysopin ihmisen välittömään tietoisuuteen vapaudesta. Meissä, sanoo hän, löytyy kategorinen imperativi oli ehdoton käskijä, joka ei myönnä epäilystä. Me tunnemme olevamme kehoitetut vastustamatta, vastaansanomatta tottelemaan sen käskyjä juuri siitä syystä, että se on meidän velvollisuutemme; velvollisuus on taas korkein laki, jota ei saa rikkoa. Muutoin olisivat velvollisuuden lait eksytyksiä.

Minä en ole ainoastaan varma, tietty, määrätty, ajatteleva, mutta myöskin varmasti tahtova olento, joka vapaasta tahdostani voin toimia, joka itse voin määrätä tekoni. Cartesiuksen lause: Cogito, ergo sum laajenee nyt: minä tahdon, minun täytyy, sentähden minä olen. Siis ei ole ainoastaan minun varsinainen olemiseni tunnustettu, mutta myöskin se oleminen, joka käskee sanomaan: "minun täytyy". Tämä oleminen on siveellisesti toimiva järki, täydellisin hyvä, siveellisyyden iäinen opettaja. Siveellisesti toimiva järki, jota nimitämme toimivaksi järjeksi, se käskee: "sinun pitää". Se vaatii sitovalla järkähtämättömyydellä meitä toteuttamaan itsessämme olevaa sisällistä ihmisyydenihannetta, vaikka emme tässä elämässä siitä saisi-

kaan mitään etuja. Me emme siis toiminnassamme saa antautua minkään muun johdettavaksi kuin ainoastaan sen, mitä vaativa käsky "sinun pitää" meiltä vaatii. Siis tuo heikko, rajotettu ihmishenki säilyttää itsessänsä jotakin, itseänsä äärettömän paljon korkeampaa. Se tunnustaa että ihmisessä ei ainoastansa ole hyvän periaate, mutta että vielä paitsi sitä löytyy tätäkin suurempi viisaus, korkein järki, josta se on johtunut ja jota meidän on kiittäminen olostamme. Me näemme siis itsessämme, omassa vaillinaisuudessamme, että löytyy korkein järki, ääretön viisaus, joka käsittää kaiken totuuden, koska se juuri on itse totuus.

Kant yhdistää kaikki velvollisuudet yleiseen sääntöön: älä minkään itsekkään pyyteen tähden täytä velvollisuuksiasi, vaan ainoastaan oman sisällisen, ehdottomasti vaativan käskyn tähden. Rakasta jumalaa yli kaiken s. o. kuule yli kaiken siveellisyyttä vaativaa järkeä. Toiseen sääntöön sisältyy: edistä kaikkien parasta ei itsekkäisten pyyteiden, vaan hyvänsuopaisuuden tähden.

Hegel.

Hegel otaksui, että ihanne, järki, ajatus käsitettynä yleisenä, kaikkiatäyttävänä lakina, on olemisen sisällisin olento, olo, josta kaikki yksityinen ja tilapäinen on seuraus ja joka luopi kaikille yhtenäisyyden, riippuvaisuuden. Sillä kaikki oleminen, sanoo Hegel, on käsitettävä yhdeksi, yhdistyneeksi, kaikkikäsittäväksi ja eläväksi kokonaisuudeksi; kokonaisuuden koossapysymiselle on tarpeellinen itsekunkin yksityinen olemassaolo (eksistenssi).

Kaiken tieteen päätehtävä on järjen löytäminen sen eri aloissa eli piireissä: tämän perille pääsee ihminen vasta silloin kun hän tietää, mitä järki on ja missä se on löydettävissä. Kumpikin tapaus — ja ainoastaan se — on logiikkaa (ajatusoppia). Sentähden on tämä varsinainen filosofia prima (viisaustieteen aakkonen), itse idean (ihanteen) tutkimista, sekä jumalan iäisen olennon etsiskelyä ja esittämistä.

Hegelin mielestä on uskonto siinä, että näkyväinen henki (ihminen) tuntee oman olentonsa; hänellä pitää olla tietoisuus absoluuttisesta hengestä. Tämä tapahtuu siten, että ihmishenki sulkeutuu jumalan henkeen ja antaa sen täyttää itsensä uudella hengellä, nimittäin jumalan hengellä. Tämä tapahtuu uudes-

taansyntymisessä: silloin tulee henki vapaaksi, se vapautuu kaikesta itsekkäisyydestä, eikä tottele lihallisia viettejä, mutta muuttuu ja ikäänkuin henkisentyy; tämän kautta näkyväisestä ruumiista syntyy näkymätön, henkinen, eli ihmisen mieli muuttuu henkiseksi.

Ainoastaan silloin voi ihminen olla jumalan yhteydessä, kun jumalan olemus (järki) ei ole hänelle vieras, hänen ulkopuolellaan oleva suhtaisuus, vaan hän omistaa tiedon tuosta olemuksesta, ainoastaan silloin ihminen sisässänsä voi tuntea jumalan hengen länäolon ja toteuttaa sen ulkonaisesa elämässänsä.

Ei ole olemassa kahdenlaatuista järkeä ja henkeä, jumalallinen ja inhimillinen, jotka olisivat erilaiset. Ihmisen järki, tietoisuus omasta ja jumalan olemuksesta, on se, jota ylipäänsä kutsumme jumalalliseksi hengeksi ihmisessä: jos siis henki on jumala, niin tämä henki ei ole mikään tähtien yläpuolella oleva olento: vaan se on kaikkialla läsnäoleva, kaikissa henkisissä olennoissa vaikuttava henki: jumala, joka juuri on elävä, toimiva henki.

Elämän tehtävän päämaali on antaa ihmishengelle tietoisuutta siitä, että henki on täydellisin mitä ajatella saattaa, s. o. että jumala ja ihminen on sama. Hegelin mielestä ei tarvita personallista jumalaa eikä jumalallista vapahtajaa.

Vielä voisimme tässä mainita muitakin filosofeja (Fichte, Boström y. m.) mutta koska aikomuksemme on ainoastaan lyhyimmiten kosketella maailman etevimpäin ajattelijain lausuntoja, riittänevät tässä ylempänä mainitut. C. S.

———ooo———

Eloni.

Oi elon', oot avara, suuri ja syvä!
Tajuanko sua niin selväst' ja syväst'?
Auetkoon ymmärryksein,
Auetkoon näkemyksein
Käsittämään, eloni, tahtosi hyvä!

Sinä, eloni, olet opettajani,
Joka ohjaat, taivutat sekä muodostat
Muotoni ja — koko olemuksein
Jälkeen tahtosi ja toivomuksein.
Elon omani olet sä opastajani.

Oi eloni halveksisinko sinua?
Pois aate sellainen paetkoon minua!
Sillä kallis, kallis mulle
Olet ja kuulun sulle.
Oi eloni, johda käsittämään sinua!

Sinä, eloni, olet ihmeellinen,
Oot salaperäinen ja voimallinen.
Totta, ilman sinua
Ei voi olla minua;
Olet syntyni syy syvällinen.

Ijäti tahdon sulle uskollinen olla
Vaikk' olla sallit mun myrskyaavikolla,
Keskellä taistojen tantereita,
Tulisia, tuskaisia helteitä,
Jotka mua polttaa tulisell' turmiolla!

Eloni, vaikka myrskyä mulle annat,
Niin hetkellä vaaran suuren mua kannat,

Sä tahdot mun pelastaa,
Itsellesi säilyttää.
Eloni, t'hdot ikuisest' mun omistaa.

Eloni, riemua, rauhaa myös mulle annat,
Jolla sydämein ja sielun' parannat,
Jolla haavat pois pestään,
Jolla ilost' iloitaan,
Jolla saavutan tyynen ja rauhan rannat.

Eloni kallis, ikuinen olet sinä,
Niin myös kauttasi ikuinen olen minä.
Enkö oisi kiitollinen,
Ijäti onnellinen,
Ett' ikielossain' oon ainolevainen!

Emmi Tuura.

———ooo———

Miksi me syömme eläinten lihaa?

Miksi me syömme eläinten lihaa? Onko se välttämätöntä ravinnoksi? Ei. Aivan samoja ravintoaineita saamme me vihanneksista, viljasta ja palko kasveista. Syömmekö me sitten lihaa terveydellisistä syistä? Emme; kasvissyöjät ovat yleensä terveempiä kuin lihansyöjät. Miksi me sitten syömme lihaa?

Tottumuksesta, joka on mennyt perintönä sukupolvelta sukupolvelle ja taikauskosta, ennakkoluulosta ja tietämättömyydestä.

Vanhoina aikoina, jolloin maanviljelystä ei vielä tunnettu, elivät ihmiset hedelmistä, pähkinöistä ja muista kasvikunnan tuotteista, joita olikin runsaasti saatavissa. Mutta kun taistelu olemassaolosta, joka ilmenee niin voimakkaasti eläinkunnassa, tuli kiihkeämmäksi hedelmien, pähkinöiden ja muiden ravintoaineiden niukkuuden takia, elivät ihmiset kaikesta, mitä käsiinsä saivat. Tässä taistelussa täytyy kysymyksen olemassaolosta käydä ravintokysymyksen edellä. Ne villit heimot, jotka eivät tunne maanviljelstä eivätkä voi hankkia sopivia hedelmiä ja pähkinöitä, elävät pääasiallisesti villeistä eläimistä, linnuista, matelijoista ja hyönteisistä. Siten alkoi lihansyönti ihmisten keskuudessa. Monet kansat pitävät lujasti kiinni siitä katsantokannasta, että liharavinto muka olisi luonnollisinta ihmisille. Lihan syömisen tapa johtui välttämättömyydestä ja kulki perintönä isältä pojalle. Useimmat ihmiset sivistysmaissa oppivat vanhempainsa esimerkin johdosta lapsuudestaan asti syömään lihaa. Siksi tottuvat he siihen ajatukseen, etteivät he voi elää ilman lihaa. Jotkut villiheimot tulivat ihmissyöjiksi, koska he eivät voineet hankkia kylliksi ravintoa villeistä eläimistä. Merkitseekö tämä ihmissyöjien tapa, että ihmisliha on ihmisten luonnollinen ravinto?

Australian alkuasukkaat elävät inhoittavista madoista ja matelijoista. Indiassa syövät eräät vuoristoissa asuvat alkuasukkaat myrkyllisiä käärmeitä suurella nautinnolla. Onko meidän nyt sanottava, että nämä ovat ihmisille luonnollista ravintoa? Ihminen voi keittotaidon suosiollisella avulla nauttia

kaikkea mahdollista; mutta todistaako tämä, että ihminen on luonnostaan kaikkiruokainen kuten sika. Kap Codissa syövät lehmät kalojen jätteitä; hevoset voidaan totuttaa syömään häränlihaa; karhut voivat tottua tupakanpolttoon; apinat oppivat helposti juomaan teetä, kahvia ja viiniä. Ovatko tuollaiset keinotekoisesti hankitut tavat todistuksia siitä, että liharuoka olisi ihmisten oikea ravinto? Varmasti eivät! Ihmisen luonnollinen ruoka ei ole liha, vaan vihannekset, hedelmät, pähkinät, viljakasvit j. n. e., jotka kasvavat maassa.

Kun hindulaiset pojat ja tytöt käyvät koulua ja lukevat ensimäisiä läksyjään, oppivat he kaikkein korkeimmat inhimilliset periaatteet ja kun he tulevat vanhemmiksi, ovat he lempeitä kaikkia eläviä olentoja kohtaan. Heille opetetaan: **"Olkaa hyviä alempia olentoja kohtaan. Älkää tappako niitä ravinnoksenne, sillä eläin ei ole ihmisen luonnollinen ruoka."** Minä opin ensimäisestä sanskriittilaisesta kirjasta: "Jos saadaan kylliksi ruokaa siitä, mikä maassa luonnostaan kasvaa, niin ei kenenkään pidä tehdä suurta syntiä tappamalla eläimiä täyttääkseen siten vatsansa ja hankkiakseen siitä vähäistä nautintoa makuaistilleen." "Vertaa syöjää siihen eläimeen, joka syödään. Toisella on siitä muutamien sekuntien nautinto; toinen menettää koko elämänsä. Seneca ilmaisi samallaisen ajatuksen sanoessaan: "Kasviainekset ovat riittävä ravinto vatsalle, johon me tuppaamme suuri-arvoisia eläviä olentoja."

Länsimaisten ihmisten on erittäin vaikea käsittää, miksi on synti tappaa eläimiä ravinnokseen tai huvikseen. Heidän uskontonsa on tämän käsittämiselle suurena esteenä; sillä se opettaa, etteivät alemmat eläimet ole sielullisia ja ettei niillä ole minkäänlaisia tunteita. Ne ovat luodut ihmisten ruuaksi ja ihmisen velvollisuutena on kiittäen nauttia se, minkä hyvä Jumala on luonut hänen ylläpitoaan varten. Tämä on syynä siihen, miksi juuri jouluna ja suurina juhla-aikoina tapetaan niin paljon eläimiä, ikäänkuin hyvä Jumala ei kuulisi mitään rukousta, ennenkuin on tapettu ja syöty muutamia hänen luomistaan olennoista.

Eräs englantilaisen valtiokirkon pappi oli läsnä, kun minä puhuin vegetarismista ja sanoi ystävälleni: "Älkää toki kuunnelko tuollaisia aatteita, meidän kirjotuksemmehan sanovat niitä perkeleen opiksi", viitaten samalla seuraavaan kohtaan Uudessa Testamentissa: "Mutta Henki sanoo selkiästi, että viimei-

sillä ajoilla muutamat luopuvat uskosta, ja ottavat vaarin viettelevistä hengistä ja perkeleitten opetuksista, niiden kautta, jotka... kieltävät naimasta ja ruokia (englanin kielessä tämä sana ruoka (meat) merkitsee varsinaisesti liha) ottamasta, jotka Jumala loi uskollisille kiitoksella nautita, ja niille, jotka totuuden ymmärtäneet ovat. Sillä kaikki, mitä Jumala luonut on, on hyvä, eikä ole mitään hylättävä, kuin kiitoksella nautitaan, sillä se Jumalan sanalla ja rukouksella pyhitetään." (1 Tim. 4: 1—5).

Kuinka ihmiset, jotka uskovat tällaisiin sanoihin kuin Jumalan sanaan, voisivat ajatellakaan, että eläinten tappaminen ruuaksi on synnillistä? Samaten kuin sellaisen kristityn, joka uskoo näihin oppeihin, on mahdoton ajatella, että eläinten tappaminen ruuaksi on synnillistä, samoin on hindun mahdoton uskoa, että hyvä Jumala on luonut alemmat eläimet tätä tarkotusta varten: se ajatus, että eläimet on luotu ihmisten ruuaksi, on alkuperältään juutalainen. Tällainen oppi on hindulaisille kauhistus, koska heidän uskontonsa ei opeta, että tämän maailman olisi luonut tyhjästä maailman ulkopuolella oleva Jumala, joka istuu valtaistuimellaan jossain taivaissa ja käskee ihmisiä syömään eläimiä, jotka hän on luonut tätä tarkoitusta varten.

Hindu-uskonto kaikkine muotoineen, kuten esim. Veedain uskontona (jota erehdyttävästi nimitetään Brahmanismiksi), buddhalaisuutena ja djainismina perustuu yhteen perusprinsiippiin — ihmisen kehitykseen alemmasta eläinkunnasta. Se opettaa, että **yksi ja sama** elämänprinsiippi ilmenee kivi-, kasvi- ja eläinkunnassa, että kaikki ovat kehityksen mahtavalla siteellä yhdistetyt toisiinsa, ja että mikään kehitysaste mitättömimmän alkuliman ja korkeimman ihmisen välillä ei eroa toisesta kehitysasteesta sisäisen henkensä, vaan ulkomuotonsa puolesta. Hindu-uskonto kieltää jyrkästi, että alemmat eläimet olisivat sieluttomia, älyttömiä ja tunteettomia. Se opettaa, että elämä ilmenee samassa määrässä kuin on henkeä eli tajuntaa. Missä tahansa onkaan elämää, siellä näyttäytyy kosmillinen henki; erotus on ainoastaan **ilmenemisen asteessa.** Vähimmin on elämä ilmennyt kivi-, vähän enemmän kasvi- ja vielä enemmän eläinkunnassa. Vieläpä yhdellä yksityisellä ameeballakin (vaihtelevan muotoinen alkueläin, paljas alkulimasolu) on henki. Se tuntee tuskaa ja koettaa välttää sitä. Nykyajan oppineet eivät kiellä tätä. Professori Le Conte painostaa tätä ajatusta hy-

vinkin vahvasti luennoissaan. Kun me kohoamme ylöspäin eläinkunnassa, huomaamme me saman elämän ja hengen ilmenevän korkeammin kehittyneissä eläinrumiissa ja vihdoin ihmisruumiissa, joka on enimmin yksilöitynyt ja monimutkaisimmin kokoonpantu. Jokainen tällainen olento on sielu. Sillä on yksilöllisyys ja "Minuuden" tunto. Se voi tuntea iloa ja tuskaa, pelätä kuolemaa ja taistella elämänsä puolesta. Elämänitu ollen jokaisessa tällaisessa oennossa, kulkee hitaasti kaikkien erilaisten kehitysasteitten läpi ja saapuu vihdoin ihmismuotoon; siksi opettavat hindujen uskonto, filosofia ja pyhät kirjoitukset, että elämä on alemmille eläimille yhtä arvokas kuin meille. Samaten kuin me emme toivo tulevamme tapetuiksi, samoin kauhistuvat nekin kuolemaa: **"Älä tapa ainotakaan eläintä huviksesi. Tunne luonnon sopusointu ja ojenna kaikille eläville olennoille apuun aulis kätesi"**, sanovat hindukirjoitukset. Hindujen varhaisimmat kirjoitukset — tarkoitan veedoja — opettavat: **"Älä tapa yhtään elävää olentoa, ei ruuaksi, eikä huviksi."** Hindujen suuri eeppos Raamaajana eli Raamaan sankarityöt, opettaa, että meidän tulee kohdella alempia eläimiä veljinämme ja kuvailee runollisesti näytelmän muodossa niiden arvoa luonnon taloudessa. Opetetaan, että Raamaa, Jumalan ruumistus maan päällä lihassa ja veressä, kamppaili pahojen henkien kuninkaan kanssa pelastaakseen hurskaan puolisonsa Sitan, jonka Ceylonin pirullinen kuningas oli vanginnut. Hänen suuri sotajoukkonsa oli kokoonpantu kaikenlaisista elämistä. Apina "Hanumaan", pisimmälle kehittynyt elimellinen olento ihmisen alapuolella kehitysasteikossa, oli ylipäällikkönä. Karhu oli ensimäinen ministeri ja muita eläimiä oli sotamiehinä. Koko kertomus on niin mestarillisesti kirjotettu, ettei kukaan sen kerran luettuaan, voi tuntea julmuutta ja pahuutta eläintä kohtaan, vielä vähemmin tappaa sitä ruuakseen. — (Kirjasta "Miksi itämaalaiset ovat kasvissyöjiä?)

———ooo———

Kaksi huomattavaa seikkaa.

Itsekasvatustyössä voi ihminen paljon oppia sen toiminnan kautta jota kutsutaan "itsensä katselemiseksi", se tahtoo sanoa kääntää huomionsa sisäiseen elämäänsä, pois ulkonaisesta maailmasta. Jos suljet silmäsi ja täten kääntäen huomiosi sisällesi koetat löytää sisäisen olemuksesi luontoa niin joudut mahdollisesti kokemaan outoja tuntemuksia. Huomaat esim. että Onnellisuus jatkavasti väistää sinua. Ja kun luulet saaneesi kiinni omasta Itsestäsi huomaatkin sen olleen ainoastaan "tajuntasi tilan" joka väistyy sivuitsesi jättäen ainoastaan muiston jälkeensä. Sisäinen itsesi pakenee yhtä suureen hämäryyteen kuin se ennenkin on ollut.

Tämmöisestä kokeilusta on kuitenkin se hyöty, että se totuttaa meidät tunnemaailmamme havaitsijaksi ja vähitellen sen herraksi, jonka orjia me useimmassa tapauksessa olemme. Kun pääsemme tunteittemme herraksi voimme nähdä todellisempana tajuntamme eri tilat silloin kun ne hämärinä unikuvina sisäistä maailmaamme kiersivät. Totuus tulee näkyviin meille selvempänä kuin ennen, sillä sen näkemistä esti meidän tunteittemme hämärä verho. Kun verho nousee näemme kaikki ikäänkuin päivän valossa.

* * *

"Ajatukset ovat olioita!" Me voimme luoda ajatuksen yhtä varmasti kuin voimme tehdä talon tai tuolin, ja kerran tuotuna ei kukaan voi sanoa missä tuo ajatus pysähtyy ja kuinka kauan sen toimintavoima kestää, sillä jokainen ajatus on "sielu". Yksi laki joka on huomattu pitävän paikkansa tässä suhteessa on, että ne varman ajan kuluttua palaavat lähettäjänsä luo takaisin. Jos ajatukset ovat hyviä, avuliaita ja hyödyllisiä palaavat ne luoksemme lisääntyneenä onnellisuudella ja voimalla mitä ne ovat koonneet toisista samanlaisista ajatuksista kulkiessaan. Pahat ajatukset noudattavat samoja lakeja kuin hyvätkin, joten suomalainen sananlasku "etehen tehty kiertää", pitää ehdottomasti paikkansa. Katsokaamme siis että lähettämämme ajatukset ovat korkeimpia ja parhaimpia. — — —i.

Voimakone.

Jos olette milloinkaan käyneet suurissa "voima-huoneissa" jotka valmistavat sitä voimaa joka sittemmin palvelee ihmisiä joko valona, kuljetus- tahi koneiden käyttövoimana j. n. e., jos olette käyneet sellaisissa niin ettekö ole ihmetelleet miten äänettömästi tuollaiset tonneja ja tonneja painavat rattaat pyörivät, ja sellaisella nopeudella että ne meistä näyttävät ikäänkuin olisivat paikoillaan.

Tuo vaikuttaa ensimäisenä voimakkaammin huomioita tekevälle. Nuo suuremmoiset pyörät liikkuvat äänettömästi ja kuitenkin ne ovat tekemisissä niin suuremmoisten voimien kanssa että ne voisivat tehdä melkein mitä hyvänsä. Mutta me tiedämme että koko tuo laitos on vain suuremmoinen voiman muuntaja. Se ei luo voimaa, mutta muuntaa sen toisesta muodosta toiseen. Se hengittää toisaalta sisälleen voimaa ja toisaalta puhaltaa sitä ulospäin. Kaikki tuo käy verrattain äänettömästi. Vaikka nuo koneet käyvät noin äänettömästi niin lähettävät ne kidastansa voimaa sellaisella nopeudella ettemme pysty sitä tavallisella aistinhavainnolla tajuamaan. Tuo noiden suunnattomien koneiden äänettömyys vaikuttaa meihin ihmeellisen valtavasti. Mutta miksi nuo voimakoneet käyvät niin verrattain äänettömästi? Siksi että koneisto on niissä sopiva tarkoitukseensa. Sen vuoksi se ei pidä suurempata melua. Äänettömyys ja sulavuus liikunnossa merkitsee voimaa ja täydellistä sopusointua. Melu ja ryske heikkoutta, sopimattomuutta, epätäydellistä.

Mutta suurin läksy minkä tästä opimme, on se, että voimahuone ei ole voiman synnyttäjä, ainoastaan sen muuntaja. Toiselta puolen se ottaa vastaan puita, kivihiiliä tai veden paineen, toiselta se valaisee kaupungit tahi kuljettaa katuvaunuja, käyttää tehtaiden koneita. Näitä kaikkia se käyttelee kuin lapsi lelujaan.

Meillä ihmisilläkin on koneisto jolla voimme muuntaa voiman toiseksi. Me syömme, juomme ja hengitämme. Sydämemme pumppuaa verta ravitsemaan lihaksiamme ja aivojamme.

Missä on syy jos koneemme ei käy helposti ja ilman vaivaa? Sen huonossa hoidossa.

Meidän koneemme kunnossapitoon vaikuttavat tietysti etupäässä se ravinto mitä sille annamme ja ilma jota hengitämme. Nämä siis tulee olla puhdasta ja juuri sellaista mikä on parhainta koneistomme kunnossa pitämiseen. Makuaisti sekä muut eivät saa olla ensimäisellä tilalla. Ensimäisellä tilalla tulee olla se mikä on edullista ruumiimme kunnossa pitämiseen, vasta toiselle jääköön muut tekijät.

———ooo———

Mietelmiä.

Me olemme teosofeja, se tahtoo sanoa, me tunnustamme äärimmäisen jumaluuden hengen olevan alkusyynä kaikkeen olevaiseen. Me tunnustamme seitsenjakoisen ilmenneen maailman kaikkisuuden olemassaolon. Toisin sanoen me ja'amme koko ilmenneen elämän seitsemään osaan paremmin käsittääksemme ja ymmärtääksemme eri ilmiöitä. Kun näin teemme ulotamme me tuon seitsenjako perusteen joka paikkaan, kaikkialle mitä ikinä tutkimme, ajattelemme tahi huomiotamme kiinnitämme.

Me olemme suomalaisia, se tahtoo sanoa me olemme kohtalon lakien pakoittamana Suomen kansan keskuuteen syntyneet. Me myönnämme kansoilla olevan henkisen haltijansa joka kuuluu jäsenenä salaiseen valkoiseen veljeskuntaan ja joka kielen kautta erottaa oman joukkonsa toisista ihmisistä. Kieli joka on ajatuksien ilmaisumuoto on näin ollen meihin veljeskunnan jäsenten puolelta istutettu. Tämän tietäen me voimme palvella parhaiten veljeskuntaa tuomalla ilmoille havaintojamme sillä kielellä.

Me olemme ihmisiä jotka haluamme auttaa ihmiskunnan edistymistä. Se tahtoo sanoa me näemme ihmisten yhteiskunta elämässä ilmenevän sen pyrkimyksen johon aikakaudellinen henki sitä kehoittaa ja innostaa. Tästä seuraa että me haluamme voimiemme mukaan löytää henkiset tekijät kaikkien ilmiöiden takaa ja seitsenjakoisella prismallamme jakaa ja kehittää niitä.

— — —i.

Huomioita sieltä ja täältä.

Toisen tason soturit Ranskan apuna.

Ranskan historia kertoo ihmeellisestä avusta, jota Ranskan kansalle antoivat toisella tasolla elävät olennot Ranskan suurimman ahdistuksen hetkellä. Tämän avun välittäjänä oli Orleansissa maalaisoloissa kasvanut tyttönen Jeanne d'Arc. Neuvojen antajat olivat kenties manalle menneitä sotapäälliköitä, jotka eivät voineet maatansa hätään jättää sittenkään vaikka olivat itse jo fyysilliseltä tasolta pois siirtyneet.

Tämä taphtuma, joka on todennettu niin hyvin kuin mikä tahansa historiassa, on ollut voimakkaana todisteena toisen elämäntason olemassaolosta, jossa ihminen voi fyysillisen kuoleman jälkeen elää ja toimia täysin tajuisena ja ajattelevana yksilönä.

Jeanne d'Arc näki joitakin tuon tason asukkaita ja oli heidän kanssaan keskusteluissa yhtenään. Hän sai neuvoja miten hänen on pyrittävä kuninkaan puheille, kerrottava hänelle miten Ranska on pelastettava Englannin voitokkailta joukoilta ja saatava kuningas antamaan hänelle 4000—5000 miestä käsittävän armeijan johdettavakseen englantilaisia vastaan. Tuo 20-vuotias maalaistyttö sai kuninkaan suostumaan — ja hän pelasti Ranskan sen silloiselta viholliselta.

Kaikki sotilaalliset neuvot sai hän noilta toisen maailman asukkailta. Ja niin vakuutettuna oli hän itse tästä että antautui ennen roviolla poltettavaksi katolisen inkvisiittorien tuomitsemana, ennenkuin myönsi olleensa väärässä näiden näkyjensä ja kuulemiensa suhteen.

Sellainen tarina kulkee Ranskan historiassa vuosilta 1429—1431.

Ei vähemmän ihmeellinen ole se asia mikä nykyisen sodan ensimäiseltä vuodelta kerrotaan Ranskan pelastuksesta.

Vuotena 1914, kun saksalaiset joukot olivat aivan Parisin portilla, mikä sai heidät peräytymään melkein ilman taistelua

tuosta suuresta päämäärästään jonka perille he olivat juuri pääsemässä? Tässä on se ihme josta Ranskan ja Englannin sanomalehdet ja aikakauskirjat puhuivat paljon aikanaan ja yhä vieläkin tuovat lisätodisteita asian tueksi.

Lukuisat sotilaat ja upseerit sekä Englannin että Ranskan armeijassa tuon "pimeän viikon" aikana jolloin taisteltiin Pariisiin pyrkivätä vihollista vastaan, väittävät nähneensä suuren enkelijoukon taistelemassa heidän puolellaan ja innoittaneen heikäläisiä sotureita ylivoimaista vihollista vastaan. Englantilaisten puolella taisteli pyhä Yrjö valkoisen hevosen selässä, ritarijoukkonsa etunenässä. Ranskalaisia johti pyhä Michael (sama joka Jeanne d' Arc'ia johti voittoihin 500 vuotta aikaisemmin) sekä itse Jeanne d' Arc..

Tämä näky oli niin yleinen että jokainen soturi joka tuona vaikeana aikana taisteli Monssin ja Ypresin välillä näki sen ja kertoo siitä. Liian uskonnollisuuden aiheuttamaa ei tämä liioin voi olla, todistuksista päättäen. Ranskalainen sotilas on liian älykäs sellaiselle, mutta se on samala liian inhimillinen voidakseen olla materialisti.

Yksityiskertomukset näistä asioista ovat niin laajat, että meidän täytyy ottaa nämä asiat uudelleen esille tulevassa numerossa tarkemmin ja yksityiskohtaisemmin.

Teosofit sotatoimissa.

Eivät teosofit ole — eikä niiden pitäisikään olla — mitenkään eristäytyneitä asioista jotka yleensä ihmisten mieliä kiinnittävät. Eivätkä teosofit suinkaan ole dogmaattisten oppien läpäisemiä, se näkyi esimerkiksi Suomessa siitä, että teosofit, samoinkuin muutkin kansalaiset, jakautuivat molempiin leireihin, sekä punaisiin että valkoisiin.

Teosofisen Seuran yksi tärkeimpiä oppeja on antaa jäsenilleen täydellinen ajatuksen ja toiminnan vapaus. Olkoon jokainen sitä minkä itse, oman harkintansa mukaan parhaana pitää.

Kaikissa sotivissa maissa ovat teosofit, samoin kuin kaikki muutkin ryhmät, ottaneet innokkaasti osaa sodan toimiin, tavalla tahi toisella.

Amerikan yhdyttyä sotaan ovat Amerikan teosofit auttaneet yhteistä asiata kiitettävän energisesti. Ja samalla kun he

toimivat sota-asiain hyväksi, niin samalla he tekevät teosofian levitystyötä sotilasten keskuudessa.

Heillä on $50,000.00 rahasto koottavana, josta suuri osa on jo saatu kokoon. Tällä rahastolla hankitaan sotilaille kirjallisuutta ja jaetaan sitä järjestelmällisesti niin ettei yksikään sotilas jää vaille tietoa teosofian opetuksesta muutamien pääasiallisten oppien suhteen — varsinkin niiden asiain yhteydessä joiden kanssa he ovat silmätysten joka päivä, nim. kuoleman ja kuoleman takaisen elämän suhteen. E. K.

———ooo———

"Tulkoon selvästi ymmärretyksi, että me emme voi palata Jumalan luo menemättä ensin omaan itseemme. Jumala on kaikkialla, mutta se ei ole kaikkialla meille. On ainoastaan yksi piste kaikkeudessa jossa Jumala yhtyy meihin ja on oman sielumme keskustassa. Siellä Hän odottaa meitä, siellä Hän kohtaa meidät, siellä Hän puhuu meille. Etsiessämme Häntä, siis, meidän tulee astua omaan sisäkköömme."

—Arkkipiispa Ullathorne.

Liittykää Teosofiseen Seuraan jäseneksi.

Teosofian harrastajat, vaikka asuttekin muilla paikkakunnilla, liittykää Teosofisen Seuran jäseniksi.

Ellei omalla paikkakunnallanne ole Teosofisen Seuran Looshia, tahi jos ette halua liittyä Englanninkielisiin Loosheihin, niin voitte kirjoittaa New Yorkin suomalaiseen looshiin osoitteella:

"VIPUNEN"
110 W. 82 St., New York

SISÄLTÖ: siv.

Toimittajan navaintoja 163
Rakkaus, joka on voimaa 165
Ajatteleminen 172
Henkisiä kokemuksiani 175
Kavahtavat kai poikaani 179
Sielu 190
Teosofiaa lapsille 196
Sivistyskansojen uskontojen perustajat 199
Eloni (runo) 211
Miksi me syömme eläinten lihaa 213
Kaksi huomattavaa seikkaa 217
Voimakone 218
Mietelmiä 219
Huomioita sieltä ja täältä 220

—o—